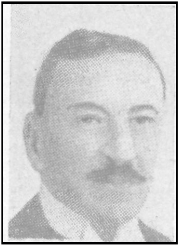

Sz

Szabó Balázs, volt nemzetgyűlési képviselő. 1881-ben született Gödöllőn. Tanulmányai elvégzése után, 1906-ban szentelték lelkésszé. Tevékeny munkásságot fejtett ki szociális téren s a református egyháznak mindig egyik legbuzgóbb lelkésze volt, aki fáradhatatlanul dolgozott a falu népének talpraállítása, gazdasági és kulturális fejlesztése érdekében. Az első nemzetgyűlésen Kunszentmiklóst képviselte kisgazdapárti programmal.

F. Szabó Géza, országgyűlési képviselő. 1870-ben született Nagykőrösön. Középiskoláinak elvégzése után a budapesti tudományegyetemen jogot hallgatott és jogi és államtudományi államvizsgát tett. Nagy publicisztikai és szépirodalmi tevékenységet fejtett ki; éveken át munkatársa volt a „Vasárnapi Újság”-nak és „A Cél” című folyóiratnak. A

„Vármegye” című köz-

igazgatási szaklap főszerkesztője. Pest vármegye hivatalos lapját is szerkesztette egy évtizeden át. Komárom városának polgármestere, majd főispánja és kormánybiztosa volt. Polgármestersége alatt a III. oszt. Vaskorona-renddel tüntették ki. Társelnöke a komáromi Jókai-Egyesületnek. 1905-től 1914-ig Pest vármegye, 1914—1918-ig pedig Komárom vármegye törvényhatósági bizottságának tagja volt. Régebben a függetlenségi és 48-as párthoz tartozott, majd az egységspárt megalakulásakor csatlakozott a párthoz. A törvényhozásba első ízben az 1922-es választásokon került be, amikor a biai kerület választotta meg egységspárti programmal. Különösen sokat foglalkozott a megyei tisztviselők anyagi helyzetének kérdésével s az egységspártban mozgalmat indított egy, a tisztviselők ügyeit különösen felkaroló külön képviselői blokk alakítására. Ma is állandó munkása a sajtónak és a Budapesti Hírlap hasábjain gyakran jelennek meg a

nép életéből vett zamatos elbeszélései. Az új országgyűlési választáson ugyancsak a biai kerületben választották meg az egységspárt programjával.

Szabó Gusztáv dr., műegyetemi ny. r. tanár. 1879-ben született Győrött. Középiskoláit a győri főreáliskolában, míg egyetemi tanulmányait a József-

Műegyetemen végezte, hol gépészmérnöki oklevelet szerzett. Tanulmányai befejeztével a MÁV. igazgatóság mozdónyszerkesztési osztályához került s ott működött 1918-ig. Még 1910-ben a lokomotiv-tan előadására

hívták meg a műegyetemre. 1918-ban pedig a mezőgazdasági géptani tanszék ny. r. tanára lett. Együttal vezetője a tanszékkel kapcsolatos Gépkerületi Intézetnek is, mely mezőgazdasági gépek teljesítményének mérését, a szerkezeti tökéletesítéssel kapcsolatos vizsgálatokat végzi. A Mérnök és Építész Egylet gépészeti, elektrotechnikai, gyáripari szakosztályának elnöke s a Kuria szabadalmi tanácsának ülnöke. Meghívott tanára a közgazdasági egyetemnek. Élénk szakirodalmi munkásságot fejt ki. Számos értekezése közül felemlíthetjük: Vasuti járművek mozgásának elemzése; Giroscop szerepe járművek stabilizálásánál; Vizsgálati előadások a traktorokról.

Szabó Gy. János, volt nemzetgyűlési képviselő. 1861-ben született Szigetszentmiklóson. 20 éves kora óta szülőfalujában gazdálkodik s mint tekintélyes kisgazdának, ismert neve van vármegyéjében. Az első nemzetgyűlésen Ráckevét képviselte kisgazdapárti programmal.

Szabó Imre, volt országgyűlési képviselő. 1887-ben született Szeghalmon. Földmives család gyermeke. Elemi iskolát végzett, majd 16 éves korában beállott asztalosinasnak. Felszabadulása után Budapestre került és belépett az asztalosok szakegyületébe. Mint

segéd többbizben dolgozott külföldön is. 1908-ban a famunkások országos szervezőbizottsága szabadszervezeti tisztviselőnek alkalmazta, 1916-ban pedig a Magyarországi Famunkások Szövetsége titkárrá választotta meg. A kommun bukása után a Peidl-kormányban munkaügyi és népjóléti miniszter volt. A szociáldemokratapárt érdekében kifejtett munkásságának elismerésül 1919-ben a pártkongresszus beválasztotta a pártvezetőségbe. A második nemzetgyűlésben a budapestkörnyéki lajstromos kerület egyik képviselője volt, szociáldemokrata programmal. A párt parlamenti frakciójának vitarendezője volt és sűrűn szólalt fel a nemzetgyűlés tárgyalásain. Az új országgyűlésben szintén a budapestkörnyéki lajstromos kerületet képviselte szociáldemokrata programmal. Meghalt 1928 febr. 1-én.

Szabó István (*nagyatádi*), volt földmivelésügyi miniszter. 1863-ban született Erdősokonyán, Somogy vármegyében, szegény földmives szülőktől.

Ott járta végig az elemi népiskola hat osztályát. 1883-ban katona lett a kaposvári 44. számú gyalogezred Budapestben állomásozó zászlóaljában. Leszolgálta a három esztendejét, aztán mint szakaszvezetőt szabadságolták.

Mig a közélet szinterén meg nem jelent, hogy aztán Magyarország legválságosabb korszakában magas polcra emelkedjék, úgy folyt le az élete, mint minden szegény földmives emberé. Volt arató, részes cséplő, napszámos, fuvaros, árokhányó, erdei munkás, munkált feles földeket, réteket, szolgált robotot, volt uradalmi cseléd, — s nehéz munkájával sikerült kis birtokát tehermentessé tennie s némileg meg is gyarapítania. 1900-ban kezdett foglalkozni közügyekkel, egyelőre persze a falu szűk világában. Volt tüzoltóparancsnok, olvasóköri pénztáros, hitel-szövetkezeti igazgatósági tag, községi előljáró, fogyasztási adókezelő, községi bíró s 1904-ben Somogy megye törvényhatósági bizottságának tagja lett. Közben

sokat tanult, olvasott s hogy tapasztalataiból azt az eredményt szűrte le, hogy a kiscgazdatársadalom csak a szervezetség erejével biztosíthatja magának boldogulásának feltételeit, most már minden fölös idejét osztályostársai szervezésének szentelte. Fáradhatatlanul járt-kelt, agitált és Somogy vármegye kongregációin is erélyesen szállt sikra a kisbirtokosok érekeiért s 1906-ban megalapította a somogy megyei kisbirtokosok egyesületét, melynek aztán elnökévé választották. Két évvel utóbb (1908 aug. 1.) a nagyatádi kerület időközi választáson, a főrenddé kinevezett Chernel Gyula helyébe képviselőjévé választotta kiscgazdapárti programmal. Az országgyűlésen majdnem minden vitában felszólt a kiscgazda- és földmives-társadalom érdekeiért. Eredeti modora, okos, józan érvelésének falusi zamata és lendületes beszéde csakhamar nagy népszerűséget biztosítottak neki a parlamentben. 1918 szeptember végén, amikor a hetek óta húzódó válságot gróf Hadik János miniszterelnöki kinevezésével akarta Károly király megoldani, Szabó István mint földmivelési miniszter lépett be a kormányba, a Károlyi-forradalom kitörése következtében azonban a kormány már nem vehette át az ügyek vezetését. A forradalom kitörése után hazament birtokára, de hamarosan újra feljött Budapestre, amikor felszólították, hogy az egysúly biztosítása végett vállalja el a tárcanélküli népgazdasági miniszterséget. Szabó eleget tett a hívásnak s a proletárdiktatura kikiáltásáig tagja volt a kormánynak, amelyben a magyar falu konzervatívizmusának erejével mérséklően iparkodott hatni az eseményekre. A proletárdiktatura kitörése napján újra hazament Erdősokonyára. A szovjet-kormány annyira félt attól, hogy a kisbirtokosság egyúttal ellenforradalmi mozgalmat fog szervezni, hogy egy nemzetközi vörös zászlóaljat telepített le a falujában. 1919 aug. 7-én Friedrich István első kormányában földmivelésügyi miniszterré nevezte ki József főherceg, a kormány újjalakítása után azonban lemondott a miniszterségről. A Clark-féle tárgyalások eredményeképpen megalakult koncentrációs kormányban az ántánt egyenes kiváságára foglalt helyet mint közlé-

mezési miniszter és tárcáját megtartotta Simonyi-Semadam kormányában is. A nemzetgyűlési választásokon a somogy-megyei nagyatádi kerület újból egyhangulag választotta képviselőjévé. A Teleki-kormányban a földművelésügyi tárcaát vállalta. Az ő nevéhez fűződik a föld-reform megalkotásának, az 1920. évi XXXVI. t.-c. inartikulálásának nagy munkája. Földművelésügyi miniszter volt a Bethlen-kormányban is 1921 novemberéig. Az első nemzetgyűlés második felében több heves támadást kellett elhárítania, amelyeket az ellenzék intézett ellene az 1921 augusztusában a földművelésügyi miniszteriumban felderített visszaélések kapcsán. Emlékezetes, hogy e visszaéléseknek Szabó István egyik titkára s bizalmas embere állott a középpontjában s hogy a megindított nyomozás során Szabó íróasztalát is feltörték. Már-már úgy látszott, hogy a botránynak messze-menő politikai következményei lesznek, ez azonban nem következett be, bár kétségtelen egyfelől, hogy helyzete a kormányban némileg megrendült, másfelől pedig, hogy akkoriban a kiscgazdapárt elhidegedett a kormánytól. De Szabó bennmaradt a kormányban, a miniszterelnöknek pedig egy pártértekezleten sikerült levezetni az izgalmakat, a nemsokára bekövetkezett októberi események aztán elterelték a figyelmet az egész ügyről. 1921 okt. 20-án Károly király váratlanul megjelent Nyugatmagyarországon és fegyveres haderő élén kísérelte meg, hogy trónját újra elfoglalja. Ez a fordulat nagyatádi Szabó Istvánt közelről érintette: attól tartott, hogy a király kísérletének sikere esetén neki, mint a szabadkirályválasztótábor vezérének életével kell majd felelnie törekvéseiért. Ezért azt az éjszakát, amelyen az események a király szempontjából oly végzetes fordulatot vettek, a Lánchid alatt állomásozó egyik francia monitor fedélzetén töltötte. A meghiusult királyi kísérlet likvidálása után nagyatádi Szabó a Bethlen-kormányval együtt november 14-én lemondott s a Bethlen gróf elnöklete alatt újra megalakult kormányban már nem foglalt helyet. Utóda Mayer János lett. A kiscgazdapárt kénytelen-kelletlen belenyugodott ebbe a megoldásba. A Ház utolsó szessziójában, mikor a választójog kér-

dése uralta a helyzetet, az ellenzék mind hevesebben támadta nagyatádi Szabót, különösen Rakovszky István támadásai voltak élesek és kiméretlenek, — az ellenzék, de saját táborának egy része is őt tette felelőssé a választás titkosságának elejtéseért. Az egységspárt megalakulásakor, annak elnökévé választották s most Bethlen gróf miniszterelnök oldalán vett részt a választási küzdelemben, melynek során megfordult szerte az országban mindenfelé, az egységes és a közös munka szükségességét hangoztatva. Mikor Bethlen István a választási küzdelem elején Miskolcon a liberális irányban való fejlődés szükséges voltáról beszélt, ő is liberális szellemtől áthatott beszédet mondott. Őt magát Nagyatádon egyhanguan választották meg az egységspárt programjával. Mandátumot kapott Barcson is, amelyről azonban lemondott. A harmadik Bethlen-kormányban ismét földművelésügyi miniszterré nevezte ki a kormányzó és tárcáját megtartotta 1924. okt. 21-ig, amikor az Esküdt-ügy bírósági tárgyalása miatt — megállapodás szerint — formálisan lemondott, hogy a bíróság előtt ne mint aktív miniszterrel legyen szó róla. Ekkor hazautazott Erdősokonyára, ahol agyvérzés következtében, 1924 nov. 1-én meghalt.

Szabó István (öttevényi), volt nemzetgyűlési képviselő. 1862-ben született Pinkamiskén, Vas megyében. Középiszkoláit elvégezve, a morvafehérléteplomi cs. és kir. lovashadapródiskola növendéke volt négy éven át. Mint aktív tiszt a 8-as, 5-ös és 7-es huszárezredben teljesített szolgálatot. A háboru alatt önként jelentkezett harc-téri szolgálatra, de régi betegsége miatt csak frontmögötti szolgálatra osztották be. A politikai élet régi szereplője. Először a néppártnak, később a Kossuth-pártnak volt tagja. Kerületének, amelyet először győrszigeti, majd győrszámolyi és végül öttevényi kerületnek hívtak, 22 évig volt képviselője. Tíz éves képviselői jubileuma alkalmából, a kerület bizalma jeléül ezüst pokállal és babékoszorúval ajándékozta meg, husz éves képviselői jubileuma alkalmából pedig a kerület összes községi képviselőtestületei, párt-

és felekezeti különbség nélkül, köszönetet és bizalmat szavaztak működéséért és erről őt jegyzőkönyvileg értesítették. A delegációnak 4 izben volt tagja. A képviselőházban többször szólt fel testnevelési és sport ügyekben, nevéhez fűződik az aratási szabadság keresztülvitele, a vezérkarnál a magyar nyelv kötelezővé tétele, a hadisegély, a becsületügyi reform. A háboru folyamán ugy a királytól, mint Bécs város polgármesterétől és közvélelmezési miniszterétől köszönetnyilvánítást kapott azért, hogy Ausztria és Bécs közvélelmezésén segített. A háborus Wekerle-kormány alatt Győrvármegye és Győr sz. kir. város főispánjává nevezték ki. A második nemzetgyűlési általános választásokon az ötvenévi kerületben kapott mandátumot. Meghalt 1926 jun. 27-én.

Szabó István (*sokorópátkai*), országgyűlési képviselő. 1878-ban született Sokorópátkán. Ott járta végig az elemi népiskolát s onnan vonult be katonai szolgálatra. Hazatérve, megválasztották képviselőtestületi tagnak, majd beválasztották az előljáráóságba s még nem volt 30 esztendő, amikor bírója lett szülőfalujának. Utóbb tagja lett Győr vármegye törvényhatósági bizottságának is. Mint a függetlenségipárt tagja, élénk részt vett a törvényhatóságnak Tisza István ellen folytatott küzdelmében. Szülőfaluja felvirágoztatása körül nagy érdemei vannak. Ő kezdeményezte a község szép új templomának építését, a szegény zsellérek javára parcellákat hasítottatott ki a község birtokából s megalapította a község fogyasztási és hitelszövetkezetét. A háboruban három éven át teljesített a harctéren s a hadtápterületen szolgálatot. A forradalom kitörésekor hozzáfogott járása gazdaközönségének kiszagdapárti alapon való megszervezéséhez. A földmivespárt képviselőként részt vett Károlyiék híres Vigadóbeli gyűlésén, 1919 márc. 7-én. Később szülőfalujába vonult vissza s ott agitált a szocialisták munkája ellen. A kommunisták letartóztatták és tusként vitték Győrbe. A kommün bukása után újra feljött Pestre s itt, mint a keresztény földmivespárt egyik vezére, a

harmadik Friedrich-kormányban kiskisgazdaügyi miniszter lett, augusztus 27-én. Miniszteri állását Huszár Károly, Simonyi-Semadam Sándor és Teleki Pál gróf miniszterelnöksége alatt is megtartotta. A második Teleki-kormányból, mivel a kiskisgazda-miniszterium megszűnt, kimaradt. Az 1920-ban megalakult Földmives-szövetség egyik alelnöke lett. 1920-ban Győrszentmártonban és Kunszentmártonban választották meg; az utóbbi kerület mandátumáról lemondott. A második nemzetgyűlési választáson régi kerületében Szmrecsányi Györgyöt győzte le pót-választáson. Az 1926. évi választáson is a győrszentmártoni kerület küldte be a képviselőházba. Az egységspárt hive. A Házban többször szólt fel, főként az egyes tárcák költségvetésének tárgyalásánál.

Szabó Iván dr., országgyűlési képviselő. 1874-ben született Kecskeméten. Atyja városi főorvos volt. A kecskeméti piarista gimnázium elvégzése után Kolozsvárott hallgatta a jogot, majd 1899-ben Budapesten tette le az ügyvédi vizsgát. Tanulmányutjai során bejárta Német-, Francia- és Angolországot. Mintegy tíz éven át ügyvédi gyakorlatot folytatott, de emellett gazdálkodott is és egyre jelentősebb szerephez jutott az Alföld gazdasági és pénzügyi életében. 1915-ben abbahagyta az ügyvédi foglalkozást s azóta kizárólag gazdasági téren működik. Kecskemét törvényhatósági és közigazgatási bizottságának tagja, az ottani adófelszólamlási bizottság elnöke. A Kuria ügyvédi tanácsának és a Pénzügyi Központ választmányának tagja. Elsőizban tagja a törvényhozásnak. A Zsitvay Tibor és Pekár Gyula lemondásával megüresedett kecskeméti választókerületben választották meg képviselővé, lajstromos szavazással, az egységspárt programjával.

Szabó Jenő, volt főrendiházi tag. 1843 szept. 30-án született Fancsikán; Ugocsa megyében. 1866-ban néhai Ürményi József tiszavölgyi királyi biztos mellett, mint fogalmazó, állami szolgálatba lépett. 1868-ban az akkori közmunka- és közlekedésügyi miniszteriumba lépett át, ahol mint az elnöki

osztály titkára működött, azután pedig a vasuti szakosztályba helyeztetett át, melyben mindvégig megmaradt s 1887-ben min. tanácsos lett és mint ilyent, a vasuti és gyári szakosztálynak főnökévé és az államvasuti gépgyár s a diósgyőri acélgyár elnökévé nevezték ki. Ő hozta létre a magyar vasutak kárbiztosítási szövetkezetét, mely uttörő lépéshez később az osztrák vasutasok is csatlakoztak. 1880-tól 1892-ig az összes vasut-államosítási ügyeknek ő volt az előadója. 1892-ben a magyar-román vasuti csatlakozási szerződés megkötésére őt nevezték ki teljhatalmu megbizottá. A terhes szolgálat folytán megviselt egészségi állapota miatt 1893 tavaszán, 26 évi szolgálat után nyugalomba vonult, de mint a Pesti Magyar Kereskedelmi Bank igazgató-ságának tagja és a magyar helyi érdekű vasutak részvénytársaság alelnöke, továbbra is megmaradt a közgazdasági pályán. A szakirodalom terén feltűnést keltettek a Budapesti Szemlében „Baross Gábor művei és rendszere” cím alatt megjelent cikkei, melyek önálló röpirat alakjában is megjelentek és érdekes polémiára adtak alkalmat; később pedig „Vasuti politikánk történetéhez” cím alatt régebbi szakirodalmi dolgozatait is közrebocsátotta. Hivatalos működése alatt a Lipót- és vas-koronarend III. oszt., illetve kiskeresztjével tüntették ki. 1898-ban megalakította a magyar liturgiáért küzdő görög-szertartású katolikus magyarok országos bizottságát. Mint az országos bizottság elnöke, 1900-ban mintegy ötszáz tagból álló zarándoklatot vezetett Rómába, mely alkalommal magyar oltári nyelv szentesítését kérelmező terjedelmes emlékiratot terjesztett a pápa elé. 1896-ban a főrendiház tagjává nevezték ki. Meghalt 1921 aug. 24-én.

Szabó József (*budapesti*), volt nemzetgyűlési képviselő. 1889-ben született Budapesten. Korán árvaságra került és az elemi hat osztályát a főváros és rokonai támogatásával végezte el. 12 éves korában anyagi segítség híján cipőfelszárkésztató tanoncnak állott be és saját keze munkájával tartotta fenn magát. Még mint tanonc

került az akkor megindult keresztényszociális mozgalomba és már 1907-ben, mint szakszervezeti elnök vett részt a keresztényszociális munkásság küzdelmeiben. 1910 márciusában a Keresztényszociális Szövetség akkori elnöke, Giesswein Sándor, Szabadkára küldte kerületi titkárnak, ahol a mozgalom vezetése körül tevékenykedett s a Bácskai Naplónak volt munkatársa. Egy évvel később a megüresedett pécsi kerületi titkárságot vette át és négy éven keresztül szorgalmas munkával fejlesztette a szervezetet. Munkatársa volt a Dunántul és a Pécsi Ujlap napilapoknak, valamint az Igaz Szó, akkori fővárosi keresztényszociális lapnak, közben magánszorgalomból elvégezte középiskolai tanulmányait. A háboru elején először a szerb, majd később az orosz frontra került, ahonnan ismétetlen sulyos betegséggel tért haza. 1918 őszén szerelt le és a fővárosi keresztényszociális mozgalom élére állt. A forradalom elején alakult Ébredő Magyarok Egyesületének vezető tagja volt és a Gólyavárban rendezett emlékezetes népgyűlésnek mindkét esetben elnöke és hivatalos szónoka volt. A kommün bukása után elsőnek sietett a keresztényszociális munkásszervezetek ujjáépítésére, amelyeknek főtíkára lett. Mint ilyent választotta meg a fővárosi XXII. választókerület Keresztény Nemzeti Egyesülepárti programmal az első nemzetgyűlésbe. Megválasztották a főváros törvényhatósági bizottsági tagjává is. A II. nemzetgyűlési választások során a főváros déli (III.) kerületnek listájával a főváros egyedüli keresztényszociális mandátumát nyerte el.

Szabó József, volt nemzetgyűlési képviselő. 1856-ban született a szabolcsmezei Kék községben. A debreceni református teológia elvégzése után pappá szentelték. Sokat tett a nép érdekében s nagy szociális irányu tevékenységet fejtett ki. Az első nemzetgyűlésen a nagybajomi kerületet képviselte.

Szabó Sándor dr., országgyűlési képviselő. 1887-ben született Prügyön, Szabolcs vármegyében. Középiskoláit a sá-

rospataki református kollégiumban s a rozsnyói főgimnáziumban végezte és utána egy évig a prűgyi körjegyzőségénél volt gyakornok. Mint ilyen, a budapesti községi közigazgatási tanfolyamon jegyzői oklevelet szerzett s mint segédjegyző mintegy

három évig működött a prűgyi körjegyzőségénél. A budapesti tudományegyetemen 1912-ben az államtudományi, 1914-ben pedig a jogtudományi doktorátust szerezte meg és ügyvédi pályára lépett. A világháboruban katonai szolgálatot teljesített az orosz harc-téren és több kitüntetést szerzett. 1915 októberében fogságba került s 28 hónapi raboskodás után 1918 márciusában tért haza. 1918 decemberében megszerezte az ügyvédi oklevelet és Tiszalökön ügyvédi irodát nyitott. 1920 januárjában a tiszalöki kerület egyhangulag képviselőjévé választotta. 1920-ban, miután kerületének tiszántuli része felszabadult a román megszállás alól, lemondott önként a kerület mandátumáról, az új választáson pedig kisebbségben maradt. 1920 októberében Csongrád vármegye főispánjává nevezték ki s mint ilyen a társadalmi osztályok egysúlyának helyreállítása érdekében eredményesen fáradozott. 1922-ben a tiszalöki kerület ismét megválasztotta nagy szótöbbséggel az egységespárt programmjával. Általános politikai tevékenységet folytatott, de főként a kisgazdatársadalom érdekében fejtett ki munkásságot. A frankbizottság tagja s a frankvitában a párt vezérszónoka volt. Az országgyűlésben is a tiszalöki választókerületet képviseli egységespárti programmal, egyhangu mandátum alapján.

Szabó Zoltán dr., egyetemi ny. r. tanár. 1882 nov. 22-én született Budapesten. A budapesti egyetemen folytatótt természetrajzi és földrajzi tanulmányokat. 1903-ban hosszabb tanulmányuton volt Lóczy Lajossal Romániában, Oroszországban és a Kaukázusban. 1903-tól 1905-ig Breslauban folytatott egyetemi tanulmányokat és

ugyanitt summa cum laude doktorrá avatták. 1908-ban az állatorvosi főiskolán magántanár lett, 1909-ben pedig elnyerte a Természettudományi Társulat Bugát-díját. 1912-ben a bölcsészettudományi karon magántanárrá habilitálták. Az 1913—1914. években a vallás és közoktatásügyi miniszter ösztöndíjával tanulmányuton volt Ausztria, Németország, Belgium, Franciaország és Svájc intézeteiben. 1915-ben a Magyar Tudományos Akadémia Vitéz-díját nyerte el „Cephalaria“ c. monografiájával. 1917-ben az állatorvosi főiskolán ny. rendkívüli tanári címet kapott. 1923-ban az egyetem közgazdasági karának nyilvános rendes tanára lett a mezőgazdasági növénytan tanszékén. 1926-ban pedig kinevezték egyetemi ny. r. tanárrá a közgazdasági karon, egyben pedig a mezőgazdasági növénytan intézetnek igazgatójává is. Jelentékeny szakirodalmi működést fejt ki, számos önálló könyve, eredeti tudományos értekezése és igen sok népszerűsítő közleménye jelent meg a mezőgazdasági növénytan köréből. 1926 óta szerkesztője a Botanikai Közleményeknek, munkatársa a Mezőgazdasági Közlönynek és a Mezőgazdasági Kutatásoknak is.

Szabó Zoltán (szentmártoni és pozsonyi), országgyűlési képviselő. 1877-ben született az ungmegyei Záhonyon. A budapesti tudományegyetem jogi és államtudományi fakultását hallgatta és letette a jog- és államtudományi államvizsgát. 1898-ban Ung vármegye köz-

igazgatási gyakornokává nevezték ki. 1900-ban Nagybereznán szolgabíró, majd 1902-ben ugyanott tisztelet-

beli főszolgabíró lett. 1916-ban az ungvári járás főszolgabírója és vármegyei tiszteletbeli főjegyzője volt. A Wekerle-kormány Ung és Ugocsa vármegyék területére önálló hatáskörrel bíró kormánybiztos-helyettesnek nevezte ki. A Károlyi-kormány főispán-kormánybiztosnak nevezte ki Ung vármegyében, azonban a kinevezést nem fogadta el. A Felvidék megszállása után a csehek felszólították

a hűségkü letételére és mivel ezt megtagadta, állásából elmozdították, elfogták, végül pedig kiutasították. Ekkor Ung vármegye meg nem szállott részére ment át és ott újjászervezte a közigazgatást. A kommunisták mindjárt a proletárdiktatura elején innen is elmozdították, Ung vármegye gazdasági és társadalmi életében állandóan tevékeny részt vett. Számos gazdasági és társadalmi egyesületben viselt tisztséget. Gazdasági téren kifejlesztett működésének elismeréséül gazdasági főtanácsosnak nevezték ki. Az ungmegyei református egyházmegye világi főjegyzője és a tiszáninneni egyház kerületi képviselője. Mindkét nemzetgyűlésnek tagja volt. A nemzetgyűlésen a határmenti községek érdekében többször szólalt fel. 1921-ben kinevezték a gyermekvédelem kormánybiztosává. A záhonyi kerület az egységspárt programjával küldte az országgyűlésbe 1926-ban.

Szabóky Alajos dr. (budai), országgyűlési képviselő. 1873-ban született Budapesten. Középiskoláinak elvégzése után a budapesti tudományegyetemen államtudományi doktorátust szerzett s még abban az évben, 1895-ben, a központi statisztikai hivatal szolgálatába lépett. Itt főleg a gazdasági statisztika, különösen pedig a külkereskedelmi statisztikának szervezésével és művelésével tűnt ki. Tevékeny részt vett a külkereskedelmi statisztika megalapozásában. Az 1921. évi L. törvénycikk, amely a külkereskedelmi statisztikát újból szabályozza, főként az ő munkásságának eredménye. Pályáján gyorsan haladt előre. 1917-ben a központi statisztikai hivatal aligazgatójává, 1920-ban pedig igazgatójává nevezték ki. E minőségében 1922-ben helyettes államtitkár lett. 1924 márc. 25-én pénzügyminiszteri államtitkárrá nevezték ki s mint ilyen a költségvetési-, hitel-, valuta- és vámosztályokat vezette. Ugyanazon idő óta irányítója a jóvátételi és a volt monarchia likvidálására vonatkozó ügyeknek. Részt vett az ország pénzügyi helyreállításának előkészítő munkálataiban, a szanálás éveiben mint államtitkár a pénzügyi helyreállítási munka egyik főirányítója volt. A Nemzetek Szövetségének a magyar-szanálásra vonatkozó genfi tárgyalásain

ugyszólván minden alkalommal jelen volt. Erdemeinek elismeréséül 1924 novemberében kormányzói teljes elismerésben részesült, 1926-ban pedig a csillagos másodosztályu magyar érdemkereszttel tüntették ki. Fennállása óta kormánybiztos a Magyar Nemzeti Banknak, 1925 áprilisában pedig a kormányzó az Országos Központi Hitelszövetkezet igazgatósági elnöki teendőinek ellátásával is megbízta. A statisztikai hivatalnál folytatott működése során számos tanulmányt irt a külkereskedelmi forgalom rendezéséről, a magyar gazdasági viszonyok alakulásáról, közéletmezési kérdésekről. 1922-ben magyar és francia nyelven „Javaslat a volt magyar birodalom államadósságának mikénti megosztására nézve” című tanulmánya jelent meg. A statisztikai tudományok terén kifejlesztett munkásságának elismeréséül a Nemzetközi Statisztikai Intézet 1925-ben rendes tagjává választotta. Tagja a Magyar és Német Statisztikai Társaságnak. Hivatalos utazásain és a külföldi kongresszusokon való részvételei során megfordult Franciaországban, Németországban, Belgiumban, Olaszországban, Svájcban. Első ízben tagja a parlamentnek. A váci választókerület küldötte be az országgyűlésbe egységspárti programmal. A választást Andrassy Gyula gróf pártja megpeticionálta s a közigazgatási bíróság az egész választást megsemmisítette. Az új választáson újra elnyerte a kerület mandátumát.

Szabóky Jenő, országgyűlési képviselő. 1881-ben született Kalocsán. Középiskoláit a kalocsai jezsuita főgimnáziumban, egyetemi éveit a Kir. József-műegyetemen végezte, hol 1902.

éven mérnöki oklevelet nyert. Külföldi tanulmányutra ment s beutazta Nyugat- és Észak-Európa csaknem valamennyi államát. 1906-ban a Pestmegyei Sárközi Ármentesítő Társulat szakasz mérnökévé választották, mely társulatnak 1924. év óta igazgató-főmérnöke. 1912 óta tagja Kalocsa város képviselőtestületének és Pest vármegye törvényhatósági bizottságának. A háboru alatt az

orosz és az olasz harctéren teljesített mint tart. százados szolgálatot. 1918-ban a forradalom kitörésekor Kalocsán megszervezte a nemzetőrséget s mint annak parancsnoka messze vidékre kiterjedőleg rendet teremtett. A forradalom után tevékeny részt vett az akkori kisgazda- és földmivespárt megszervezésében. A proletárdiktatura alatt az elsők között tartóztatták le mint ellenforradalmárt s a Markó-uccai fogházba vitték. Kiszabadulása után élénken közreműködött az ellenforradalom megszervezésében s az 1919 június 19-én kitört kalocsai ellenforradalom vezére lett. Mint ilyen, nagy területen, egészen a szerb demarkacionális vonalig megtisztította a vidéket a bolsevistáktól. Fegyver- és lőszerhiány miatt azonban az ellenforradalmat leverték. Több tisztársával együtt parlamentáirként átment a szerbekhez, hogy a bolsevisták leverésére fegyvert szerezzen. Bár ez a szándéka az ántánt akkori magatartása miatt meghiúsult, annyit sikerült kieszközölnie, hogy a több ezer ellenforradalmár előtt, kik Szamuely bosszujának estek volna áldozatul, a szerbek a határt megnyitották. A hadviselt menekülőkkel ezután Szegedre ment, belépett a nemzeti hadseregbe, hol a kalocsai ellenforradalmárok a nemzeti hadreg magvát képezték. A kommunizmus bukása után, mint a nemzeti hadsereg elővédjéhez csatolt különítmény parancsnoka jött vissza Kalocsára. Mint ilyen, értékes szolgálatot tett a nemzeti hadseregnek, melynek zavartalan átkelését a Dunántulra, a jobbára már románoktól megszállt területen, biztosította. 1920-ban a kalocsai választókerület kisgazdapárti programmal nemzetgyűlési képviselővé választotta. A második nemzetgyűlésen 1922. évben mint az egységespárt hivatalos jelöltje nyerte el ismét szülőföldje mandátumát. 1926-ban is a kalocsai kerület választotta meg országgyűlési képviselővé.

Szádeczky-Kardoss Lajos dr. (*szádecsei és kardossfalvai*), volt nemzetgyűlési képviselő. 1859 ápr. 5-én született Pusztafalun, Abauj vármegyében. Tanulmányait Sárospatakon, Szepesiglón, a budapesti és bécsi egyetemen végezte s 1881-ben tanári, 1882-ben bölcsészeti-doktori oklevelet szerzett. Sok történelmi

tanulmánya, főképp Erdély történetéből, jelent meg. Több történelmi és irodalmi társulat tagja, Ő volt főintézője annak a „csángótelepítés“-nek, mely 4000 magyarral szaporította az ország lakosságát. 1883-ban a budapesti egyetem magántanárává képesítette a magyar történelemből, 1891-ben a kolozsvári egyetem rendes tanárává nevezték ki. A nyári szünetek alatt nagyobb külföldi tanulmányutakat tett. 1895-ben részt vett a Zichy-expedíció kaukázusi és középázsiai utazásában. 1900-ban a párisi világkiállításra ő gyűjtötte össze az erdélyi műkincseket, a Rákóczi forradalom 200-ik évfordulóján pedig országos zarándoklatot vezetett Rákóczi és bujdosó társai sírjaihoz. Mint hadtörténeti író is elismert nevet szerzett magának s mint ilyen bejárta a világháboruban a magyar csapatokkal az orosz-lengyel harctereket s tapasztalatait a sajtó útján nyilvánosságra. A román megszálló csapatoknak Kolozsvárra való bevonulása után, mert a hűségeskü letételét megtagadta, megfosztották egyetemi tanárságától és kiutasították Erdély területéről. Az első nemzetgyűlésen Hódmezővásárhely II. kerületét képviselte kereszténypárti programmal.

Szakács Andor dr., volt nemzetgyűlési képviselő. 1877 nov. 18-án született Kecskeméten. Középkiskolai tanulmányait a kecskeméti református főgimnáziumban befejezve, a budapesti tudományegyetemen jogot hallgatott s államtudományi vizsgát tett. Már igen fiatalon hírlapíró lett. Pályáját Inczédy László vezetése alatt kezdte a Magyarország szerkesztőségében. Innen Szegedre került a Szegedi Naplóhoz, ahol három évig dolgozott. Ettől a laptól megválva 1902-ben megalapította a Szeged és Vidéke c. napilapot s ennek az élén állva vett azután részt a koalíció győzelmét megelőző nemzeti ellenállásban. Szegedi Ujság címmel még egy lapot alapított az Alföld nagy metropolisában. Visszakerülve Budapestre, a Budapesti Hírlap munkatársa lett. Ekkor az Otthon írók és hírlapírók egyesülete titkárává választotta. 1912-ben belépett Az Est szerkesztőségébe s itt dolgozott 1914-ig, mikor a Magyarország, melynek akkoriban Lovászy Márton volt a főszerkesztője, felelős szerkesztőnek hívta meg.

Közben hosszabb tanulmányuton járt Franciaországban. 1917-ig dolgozott a Magyarországnál. Akkor megalapította a Virradatot, amelynek 1922. év ápriliséig főszerkesztője volt. A kommunisták eltakarodása után Friedrich István kormányának sajtófőnöke volt miniszteri tanácsosi rangban. Mikor ettől az állásától a Huszár-féle koncentrációs kabinet megalakulásakor megvált, hogy Bonitz Ferencnek helyet adjon, a kormány államtitkári címmel tüntette ki. Több regényt írt, de munkássága javarészt a publicisztikának szentelt. Az Uj Nemzedékben, Milotay István harcos folyóiratában több értékes tanulmánya jelent meg. A nemzetgyűlésen a békési kerületet képviselte 48-as kisgazda-földmives és polgári párt programjával. Mandátuma lejárta után nem vállalt aktív politikai szerepet. Megalapította „A Mai Nap” című politikai napilapot s azóta kizárólag az újságírással foglalkozik.

Szakács József dr., volt nemzetgyűlési képviselő. 1879. okt. 14-én született Kecskeméten. A kecskeméti református főgimnáziumban végezte középiskolai tanulmányait. Azután Budapesten és Kolozsvárt jogot hallgatott. 1901-ben a kolozsvári Ferenc-József Tudományegyetemen a jog- és államtudományok doktorává avatták. 1907-ben ügyvédi oklevelet nyert. Szegeden telepedett meg s ott folytatott ügyvédi gyakorlatot. 1910-ben az őrgyőr Pallavicini család mindszentányási hitbizományának ügyésze lett. A proletárdiktatura alatt rendkívüli tevékeny része volt a szegedi ellenforradalmi mozgalmakban. Hatodmagával ő alapította meg Szegeden az ABC-Komitét (Antibolsevista Komité). A Nemzeti Hadsereg toborzó-bizottságának alelnöke volt. A bizottság elnöki tisztjét Zichy Aladár gróf töltötte be. Az 1922 évi általános választásokon egységspárti programmal a mindszenti kerületben kapott mandátumot.

Szalánczy József, volt nemzetgyűlési képviselő. 1863-ban született Aszalón, Abauj vármegyében. Az elemi iskola elvégzése után, mivel szülei tovább taníttatni nem tudták, otthon maradt a gazdaságban dolgozni. Az első nemzetgyűlésen a szikszói kerületet képviselte kisgazdapárti programmal.

Szalavszky Gyula báró (*nemesmogyoródi*), volt főrendiházi tag. 1846. ápr. 12-én született Galgócon. 1872-ben ügyvédi irodát nyitott Nyitrán és itt működött 1883-ig, amikor Nyitramegye alispánjává választották. Ő alapította a Felvidéki Magyar Közmívelődési Egyesületet, amelynek előbb alelnöke, később pedig elnöke lett. 1887-ben a megye főispánjává nevezték ki, 1890-ben belügyminiszteri államtitkár lett s ugyanez évben a huszti kerület országgyűlési képviselővé választotta. 1892-ben a nagytopolcsányi kerület mandátumát nyerte el. A Szapáry-kabinet lemondásakor ő is megvált államtitkári állásától és 1892-ben Trencsénmegye, 1893-ban pedig Pozsony- és Pozsony város főispánja lett s ebben az évben nevezte ki a király a főrendiház életfogytiglani tagjává. Legfelsőbb elismerésként kapta meg a belső titkos tanácsosi méltóságot. Főispáni állásától 1899-ben vált meg. A Szent-István-rend kiskeresztése. 1910-ben a király újból kinevezte Trencsénmegye főispánjává, később bárói rangra emelte.

Szalay László (*almási*), volt országgyűlési képviselő. 1857. jan. 28-án született az abaujtornamegyei Beret községben. 1878-ban ügyvédi vizsgát tett Budapesten és mint ügyvéd Kassán telepedett le, ahol ugy társadalmi téren, mint a közéletben nagy szerepet vitt és megyeszerte nagy tekintélynek örvendett. Az 1905—1906-i nemzeti küzdelem alatt mint az abaujtornamegyei jóléti bizottság alelnöke lelke és vezetője volt a vármegyei ellenállásnak, amelynek befejeztével a vármegye elhatározta, hogy hazafias érdemeit a közgyűlési teremben elhelyezendő márványtáblán örökíti meg. 1901 óta képviselte a szikszói kerületet függetlenségi programmal a koalíciós kormány idején abaujtornamegyei főispánná történt kinevezéséig. Ez állásáról 1910-ben mondott le. Ekkor a szini kerület választotta meg Kossuth-párti programmal egyhangulag képviselővé. Meghalt 1924. dec. 4-én.

Szalkai Sándor, volt országgyűlési képviselő. 1853-ban született. Budapesten végezte középiskolai és jogi tanulmányait. Nagybirtokos és szeszgyártulajdonos. A szatmári függetlenségi pártnak harminc éven át elnöke volt. A máté-

szalkai kerület az 1910-i általános választásokon megválasztotta képviselővé Kosuth-párti programmal.

Szandtner Pál dr., volt felsőházi tag. 1884-ben született Dunaföldváron. Középiskoláit a ciszterci rend pécsi főgimnáziumában, egyetemi tanulmányait az

innsbrucki és a kolozsvári tudományegyetemen végezte. Mint a politikai tudományok doktora került a vallás- és közoktatásügyi miniszteriumba, majd innen, 1911-ben, a nagyváradi kir. jogakadémia közjogi és politikai tanszékére. 1915-ben a kolozsvári egyetem jog- és államtudományi kara által a politika magántanárává habilitáltatott, 1917-ben pedig, ugyancsak a kolozsvári egyetemre a magyar közjog nyilv. r. tanárává neveztetett ki. A kolozsvári egyetemnek 1919-ben történt elvétele után az egyetem újjászervezéséig a m. kir. külügyminiszterium Békeelőkészítő Irodájának kebelében, illetőleg az Országos Menekültügyi Hivatalban működött, előbbinél az erdélyi kérdéssel foglalkozva, utóbbinál pedig az elszakított területekről menekült magyar főiskolai ifjuság érdekében a hivatali diákvédelmi főosztályát szervezve és vezetve. Közben sokat dolgozott a Kolozsvárról elűzött magyar egyetem újjászervezésén s mikor ez egyetem fenntartását illetékes oldalon elhatározták, s az egyetem új székhelyét kijelölték, mint az egyetemnek s a közoktatásügyi miniszternek megbízottja, az egyetem szegedi új elhelyezkedésének és letelepítésének ügyeit adminisztrálta. Egyetemének új székhelyén tanári tevékenysége mellett továbbra is vezette a menekült főiskolai ifjuság gondozása ügyét, majd pedig az egyetem megbízásából elnöke és vezetője lett az Alma Mater kebelében szervezett Diákjóléti és Diákvédő Irodának s az ennek létesítése óta elmúlt hat esztendő alatt igen üdvös tevékenységet fejtett ki a magyar egyetemi ifjuság nehéz anyagi helyzetének enyhítése terén. Egy év óta mint a közoktatásügyi miniszterium által szervezett országos Főiskolai Tanulmányi és Pályaválasztási Tájékoztató Intézet igazgatója is sokat fáradozott az ifju

magyar generáció főiskolai tanulmányainak és jövő elhelyezkedésének aktuális problémáiban. Rendes tagja a Szent István Akadémiának, professzori és diák-szociális tevékenységének elismeréséül pedig egyeteme 1928 májusában a felsőházba póttaggá választotta meg. Ugyanezen év őszén a magyar országgyűlés felsőházába rendes tagul hivatott be, de alig kezdte meg ily szereplését, amikor a budapesti tudományegyetem az ott megüresedett politikai tanszékre meghívta s ide ki is nevezték, így a szegedi Ferenc József Tudományegyetem címén viselt felsőházi tagságáról 1929 januárjában lemondott.

Szántó Menyhért, nyug. h. államtitkár. 1860 nov 1-én született Kalocsán. A magyaróvári akadémián és a budapesti egyetemen elvégezvén tanulmányait, 1883-ban a gödöllői uradalomban, később pedig a földmivelésügyi miniszteriumban teljesített szolgálatot. 1904-ben miniszteri osztálytanácsos lett, 1906-ban pedig a Társadalmi Múzeum igazgatójává nevezték ki. 1917-ben miniszteri tanácsos, 1925-ben nyugdíjba vonulásakor már h. államtitkár. Ekkor elvállalta az „Élet és Egészség“ című folyóirat felelős szerkesztői teendőit. Munkásságáért többször részesült kitüntetésben. Önálló művei: A szövetkezetek alapelvei; Állatbiztosítás; Szövetkezés; Az állam és társadalom feladata a munkásvédelem terén; Köztárházak; A Társadalmi Múzeum feladata; Küzdelem a népbetegségek ellen; Népszerű előadások vezérfonala (Alkoholizmus. — Tüdővész. — Fertőző betegségek — Tisztaság.).

Szapáry Frigyes gróf (*muraszombati, szécsiszigeti és szápári*), volt nagykövet, főrendiházi tag. 1869 nov. 5-én született mint néhai László gróf lovassági tábornok egyetlen fia. Jogi tanulmányai befejezte után tudori oklevelet szerzett, majd a diplomáciai pályára lépett. Egyideig követségi titkár volt Berlinben, azután a külügyminiszteriumba rendelték be, ahol követségi tanácsossá nevezték ki, 1909-ben pedig első osztályfőnök lett. 1913-ban a monarchia szeptérvári nagykövetségévé neveztek ki és ebben a minőségében fontos része volt a világháborút megelőző diplomáciai tárgyalásokban.

A háboru kitörésekor rendelkezési állományba helyezték.

Szapáry György gróf (*muraszombati, szécsiszigeti és szápári*), a felsőház tagja. 1865 márc. 27-én született Budapesten. Atyja Szapáry Gyula gróf miniszterelnök volt. Cs. és kir. kamarás, a III. oszt. vas-korona-rend tulajdonosa. Tagja volt örökös jogon a főrendiháznak. Jásznagykunszolgalmegyei kiterjedt birtokain gazdálkodik. A napi politikában csak igen fontos események alkalmával vett részt; rövid ideig vállalta Jásznagykunszolgalmegye főispánságát is. A kommunizmus alatt letartóztatott és sokat szenvedett ekkor is, a román megszállás alatt is. Tevékenyen fáradozott a társadalmi béke helyreállításáért. Birtokait elsőrangú mintagazdaságokká fejlesztette ki. Igen sokat tett főként Jásznagykunszolgalmegye mezőgazdasági fellendülése érdekében s vezető szerepet játszott úgy a megyei gazdasági egyesületben, mint a mezőgazdasági kamara irányításában, az agrár-kultúra terjesztésében és az állattenyésztés fellendítésében. Meghalt 1929. szept. 2-án.

Szapáry István gróf (*muraszombati, szécsiszigeti és szápári*), volt főrendiházi tag. 1859 máj. 21-én született Abonyban. Jogi és gazdasági tanulmányai befejezte után az albertii családi birtokot vezette. 1905-ben eszközölte ki a főrendiházba szóló királyi meghívó levelet.

Szapáry Lajos gróf dr. (*muraszombati, szécsiszigeti és szápári*), országgyűlési képviselő. 1886-ban született Abonyban. Gimnáziumi tanulmányait

Kalocsán és Kecskeméten végezte, majd Magyaróvárott elvégezte a gazdasági akadémiát. Leszolgálván önkéntesi évét, a budapesti egyetemen jogi doktorátust szerzett. Tanulmányainak befejezése után 1912-ben Pest vármegye szolgálatába lépett. A háboru elején bevonult és aktív szolgálatot teljesített 1916-ig. Akkor vármegyei aljegyzővé választották és mint ilyen szolgált egészen 1921-ben történt nyugdíjaztatásáig. Azóta birtokán gazdálkodik. Tisztviselőségének ideje

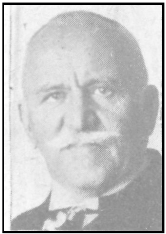
alatt s azóta is élénk részt vesz Pest vármegye közéletében, társadalmi mozgalmában és gazdátársadalmi életében. Tagja Pest vármegye törvényhatósági bizottságának, több gazdasági és társadalmi egyesületnek. A második nemzetgyűlésen az albertirsai kerületet képviselte egységspárti programmal. Helyet foglalt a frankügy politikai hátterének megvizsgálására kiküldött parlamenti bizottságban. Gróf Bethlen István miniszterelnök rendíthetetlen hívei közé tartozik, aki különösen abban az időben, amikor a frankbotrány alkalmával a kormány ellenfelei erős politikai harcot folytattak Bethlen ellen, szenvedélyesen szállt szembe azokkal. Az 1926. évi országgyűlési képviselőválasztások alkalmával régi kerülete egyhangulag küldte a képviselőházba.

Szapáry László gróf (*muraszombati, szécsiszigeti és szápári*), rendkívüli követ és meghatalmazott miniszter, volt főrendiházi tag. 1864 máj. 16-án született Perkatán, mint néhai Géza gróf főudvarmester legidősebb fia. Tanulmányainak befejezése után egyideig követségi attasé volt Londonban, majd 1892-ben Lovrinban szabadelpvüparti programmal képviselővé választották, de az egyházpolitikai javaslatok miatt egy időre elhagyta a pártot. 1896-ban Muraszombatban ismét mint a szabadelpvüpart tagja nyert képviselői mandátumot és ugyanez évben Fiume kormányzójává is kinevezték. 1898-ban belső titkos tanácsosi méltósággal tüntette ki a király. A kormányzói méltóságról 1903-ban a Dienes Márton-féle vesztegetési botrány miatt lemondott és azóta inkább közgazdasággal foglalkozott, de elfoglalta helyét a főrendiházban. 1922 márciusában mint rendkívüli követet és meghatalmazott minisztert megbízták a londoni m. kir. követség vezetésével.

Szarvasy Imre dr., a felsőház tagja. 1872-ben született Budapesten. Egyetem tanár, a kir. József műegyetem képviselője a felsőházban. Tanulmányait Budapesten végezte, 1894-ben a műegyetemen vegyész s 1896-ban a tudományegyetemen bölcsészettudori oklevelet nyert. 1894-től 1897-ig tanársegéd volt a műegyetemen. 1899-ben pedig, miután másfél évig tartó külföldi tanulmány-

utjáról, mely kiterjedt Európa minden iparüzemi államára, visszatért Budapestre, műegyetemi adjunktus lett. A kémia tudományát művelte s kiváló képességeinek s önálló kutatómunkájának sikerei gyorsan vitték előre pályáján: 1900-ban magántanár, 1902-ben nyilvános rendkívüli, 1905-ben pedig nyilvános rendes tanár lett s ma is kémiát tanít a műegyetemen. A Magyar Tudományos Akadémia 1910-ben levelező, 1922-ben pedig rendes tagjává választotta. Tagja a Szent István Akadémiának is. Az elektrokémiai s a vegyészeti ipar más ágazataiba vágó dolgozatai magyar és német szakfolyóiratokban jelentek meg s jelennek meg most is sűrű egymásutánban. Mint vegyész európszerte ismert nevet vivott ki magának. Intézete egyike a legmintaszerűbb tudományos intézeteknek, bárha sok nehézséget kellett leküzdenie az összeomlás miatt. Élénk összeköttetést tart a külföldi tudományos világgal, különösen a némettel, amely őt igen megbecsüli.

Szász Károly (*szemerjai*), volt országgyűlési képviselő, a képviselőház volt elnöke. Szász Károlynak, a költő-püspöknek és barátosi Bibó Antóniának fia, 1865. nov. 11-én szül. Szabadzálláson. Középiskolai és egyetemi tanulmányait Budapesten végezte, közben leiszolgálván önkéntesi évét, melynek végétével tartalékos hadnagy lett. 1888-ban jogtudományi doktori oklevelet szerzett és Trefort miniszter kinevezte fogalmazó-gyakornoknak a vallás- és közoktatásügyi minisztériumba. Szabadsággal külföldre utazván, egy szemesztert töltött a strassburgi egyetemen, majd pedig nagyobb körutat tett Nyugat-Európában. A minisztériumban éveken át a felső-oktatásügyi ügyosztályban dolgozott, majd az elnökségnek s azután az irodalmi és tudományos ügyosztálynak főnöke lett. A minisztérium által az 1900. évi párisi világkiállítás alkalmából kiadott L'enseignement en Hongrie c. monográfiába ő írta a felső-oktatásról szóló fejezetet, — az 1908-iki londoni magyar kiállításra készült Education in

Hungary c. mübe pedig a muzeumokra, az irodalmi, tudományos és közművelődési ügyekre vonatkozó részt. 1910-ben, a koalíció utáni politikai felbuzdulás idején, mint Tisza István régi rendületlen hívét, az enyingi kerület munkapárti programmal országgyűlési képviselővé választotta s ekkor miniszteri tanácsosi ranggal elhagyta a hivatalt. A képviselőháznak csakhamar egyik jegyzője, 1913-ban pedig — Tisza ház-elnöksége idején — alelnöke lett. 1917 nyarán Beöthy Pál akkori ház-elnök lemondása után, az ellenzékbe ment többségi párt a kormánypárti kisebbség jelöltjével szemben, 50 főnyi szótöbbséggel Szász Károlyt választotta meg a Ház elnökévé. A Ház tanácskozásaiiban képviselősege idején élénk részt vett. Szász Károly költségvetési vitákban s törvényjavaslatok tárgyalásai során gyakran felszólt. 1918 őszén a képviselőház egyhangulag kimondván feloszlását s e határozatát a főrendiház is ellenmondás nélkül határozatilag tudomásul vévén, Szász Károly visszavonult a politikai szerepléstől. 1919 tavaszán, a közélet számos régi szereplőjével együtt a proletárdiktatura őt is letartóztatta tusként. A diktatura bukása után Szász Károly ügyvivő alelnöke lett a báró Kürthy Lajos elnöke alatt alakult Nemzeti Középpártnak s mikor az 1922-ben feloszlott, Szász Károly a Heinrich Ferenc vezetése alatt szervekedett Nemzeti Polgári Párthoz csatlakozott, anélkül azonban, hogy élénkebb részt vett volna a politikai életben. A Tisza-kultusznak azonban szónoklataival és cikkeivel lankadatlan munkása. Az irodalom terén már pályája kezdete óta nagy buzgalommal dolgozik. Önállóan megjelent művei: Balogh hadnagy története, Versek, A muzsa és Kántorné című egyfelvonásos szindarabok, mik Katolnai ur házasodik című 3 felvonásos vigjátékával együtt a Nemzeti Színházban is színre kerültek. A botrány című 4 felvonásos vigjátékával 1897-ben megnyerte a Magy. Tud. Akadémia Telekidíját. Kéziratban van Fanni című 5 felvonásos színműve, mit bemutatott a Kisfaludy-Társaságban. További könyvei: Emlékezés a vörös uralomra, Tisza István (élet és jellemrajz), Várszínházi emlékek, Színésznök, Emlékek, A sza-

badfalvi pap leánya (verses regény), Képek és történetek. Sajtóra készen áll A magyar dráma története című nagyobb műve. Éveken át egyik szerkesztője volt az Uránia című népszerű tudományos folyóiratnak és a Protestáns Naptár-nak. Szerkesztette a Tisza-versek című gyűjteményt. A Beöthy-Emlékkönyvbe hozzászabott tanulmányt írt, Toldy István, mint drámairó címmel. Éveken át rendes munkatársa volt a Budapesti Hirlapnak s 1919 óta munkatársa a 8 órai Újságnak, leginkább színházi bírálatokat írva. A Magy. Tud. Akadémia 1922-ben, a Kisfaludy-Társaság — melynek később néhány évig titkára volt — 1916-ban választotta tagjává. Egyik alelnöke az Irodalomtörténeti Társaságnak. Tagja volt az Országos Színművészeti Tanács-nak s tiszteletbeli tagja a Philologiai Társaságnak, tagja a Szerzői Jog Szakértő Bizottságának és az Országos Középiskolai Tanáregyesületnek. Buzgó munkásságot fejt ki egyházi téren is, mint presbiter s egyházmegyei és egyházkerületi tanácsbíró és zsinati képviselő. 1916-ban — még Ferenc József király — a titkos tanácsosi méltósággal tüntette ki, 1917-ben pedig a Ferenc József-rend nagykeresztjét kapta.

Szász Pál, volt országgyűlési képviselő. 1881-ben született Nagyenyeden. Jogi tanulmányait elvégezve, 1907-ben ügyvédi vizsgát tett és Nagyenyeden ügyvédi irodát nyitott. 1910-ben a magyarigeni kerület nemzeti munkapárti programmal országgyűlési képviselővé választotta.

Szászy Béla (*szászi*), államtitkár. 1865 november 26-án született Pócsmegyeren. Jogi tanulmányainak elvégzése után három éven át, mint tanár működött a

kecskeméti jogakadémian, majd bírói szolgálatba lépett át s mint ilyen az igazságügy-minisztériumba rendelték, ahol fokozatosan emelkedve, 1913-ban miniszteri tanácsossá nevezték ki, 1918 elején államtitkári rang-

gal a királytól helyettes államtitkári címet és jelleget kapott, majd még ugyanez

évben államtitkár lett. 1919-ben a kommunizmus bukása után egy ideig igazságügyminiszter volt, azután pedig vizsztatért államtitkári állásába. 1924-ben a II. rangosztály jellegét kapta meg. Hivatali szolgálata alatt tulnyomóan törvényelőkészítő munkálatokban működik és ez osztálynak éveken át volt a vezetője; így különösen a házassági törvénynek és végrehajtási rendeleteinek, a rendőri büntető eljárásnak, a polgári törvénykönyv javaslatának előkészítő munkálataiban működött. Az alkotmányosság helyreállításáról szóló 1920:I. t.-c. s a polgári törvénykönyv javaslatának végleges szövege is az ő munkája és a szerkesztő-bizottság az ő vezetésével működött. Irodalmi dolgozatait különböző szakfolyóiratokban adta ki, közülök egyesek, így a fiatakoruak bíróságának, a csökkent szellemi képesség magánjogi jelentőségének, az alapítványok létrejvetelének és az osztrák-magyar közjogi közösség jogi minősítésének kérdését tárgyaló értekezései önállóan is megjelentek. A református egyház magasabb testületeiben is tevékeny munkásságot fejt ki.

Szathmáry Tihamér (*erdőszádi*), volt kormánybiztos-főispán. 1869 március 1-én született Hódmezővásárhelyen. Tanulmányait elvégezve, 1889-ben Hódmezővásárhely szolgálatába lépett és mint rendőrfőkapitány ment nyugdíjba. 1918-ban, a forradalom kitörésekor Budapestre kellett menekülnie, mert a nemzeti tanács elmozdította állásából és a nemzetőrség ellene fordult. Ekkor előbb a belügyminisztériumban dolgozott, majd Pozsonyba került Dömötör Mihály, az északmagyarországi katonai kormánybiztos mellé. A proletárdiktatura alatt Szegeden a népjóléti minisztériumban működött, 1919 augusztusában pedig Hódmezővásárhely kormánybiztos-főispánjává nevezték ki. Egy év mulva mentették fel az állásától. Irodalmi téren élénk munkásságot fejtett ki. A Budapesti Hirlapban több humoros elbeszélése jelent meg, de ezenkívül egyfelvonásos vígjátékai is bemutatásra kerültek.

Szebeny Antal, volt országgyűlési képviselő. 1853 aug. 16-án született a

fejérmegyei Nagyvenyimen. 1906-ban és 1910-ben Budapest székesfőváros I. kerülete választotta meg képviselőjévé Kossuth-párti programmal. Meghalt 1915 jan. 26-án.

Széchenyi Aladár gróf (*sárvár-felsővidéki*), a felsőház tagja. 1862-ben született Bécsben. Fia néhai Széchenyi Pál grófnak, az utolsó ipari, kereskedelmi és földművelésügyi miniszternek. A középiskola után a pozsonyi jogakadémián és a budapesti egyetemen végezte el jogi tanulmányait s utána somogymegyei családi birtokára ment gazdálkodni. 1887-ben a nagyatádi kerület szabadelvűpárti programmal küldötte be a képviselőházba, melynek egyik korjegyzője volt. Az 1892.-i választások idején nem vállalt jelöltséget, de 1896-ban ismét fellépett s akkor a vágvecsei kerület választotta meg ugyancsak szabadelvűpárti programmal. Bánffy Dezső miniszterelnöksége idején Szilágyi Dezsővel együtt kilépett a szabadelvűpártból és csak akkor tért vissza, amikor Széll Kálmán lett a miniszterelnök. A következő ciklusban a főrendiházba helyezte át politikai tevékenységét s ott többször szólalt fel ellenzéki szellemben. Mindinkább eltávolodott a szabadelvűpárttól és erős ellenfele lett gróf Tisza Istvánnak. Az 1910-es választások alkalmával fel is lépett vele szemben Aradon, de kisebbségben maradt. Később, politikai ügyből kifolyólag oly éles ellentétbe került Tisza István gróffal, hogy párbajt is vívott vele. Somogy vármegye törvényhatósági bizottságában hosszú éveken keresztül nagyatádi Szabó Istvánnal együtt a vármegyei ellenzék vezetője volt. A háborus Wekerle-kormány 1916-ban Somogy vármegye főispánjává nevezte ki, majd e megyének, valamint Baranya-, Tolna vármegyéknek és Pécs városnak közéleti kormánybiztosa is lett. A forradalom kitérőrekor megvált állásától és visszavonult birtokára. Irodalmi tevékenységet is folytatott. 1910-ben az egygyermek-rendszerrel nagyobb értekezése jelent meg „Népesség és nemzeti nagyság” címmel. A felsőházba a főrendi családok küldötték be.

Széchenyi Andor Pál gróf (*sárvári és felsővidéki*), a felsőház tagja. 1864. jun. 13-án született Oroszváron, mint Gyula gróf főlovászmester, aranygyapjas lovag és Zichy-Ferraris Karolin grófnő fia. Cs. és kir. kamarás. 1894 okt. 13-án nőül vette Csekolics Andrea grófnőt s feleségével állandóan szerepet visz a társadalmi életben. A főrendi háznak 1906 dec. 21-i meghívása óta állandóan tagja volt annak 1918-i feloszlatásáig, azóta inkább gazdaságának él.

Széchenyi Antal gróf (*sárvár-felsővidéki*), volt főrendi házi tag. 1867 szeptember 20-án született, mint Ferenc gróf és Erdődy Franciska grófnő harmadik fia. Cs. és kir. kamarás. Elnöke volt az Alsófehérvári armentesítő, belviszabályzó és vízhasznosító társulatnak. Meghalt 1924 okt. 17-én.

Széchenyi Béla gróf (*sárvár-felsővidéki*), koronaőr, volt főrendi házi tag. 1837 febr. 3-án született Budapesten. Tizenhét éves koráig itthon tanult, majd Berlinben és Bonnban hallgatta a jogtudományokat, azután Odön testvérével Zichy Jenő és Károlyi Gyula grófok társaságában nagyobb külföldi utat tett. 1861-ben Sopron vármegye egyik kerületének képviselője volt az országgyűlésen, az országgyűlés feloszlatása után pedig gróf Károlyi Gyulával Amerikába ment és ez utjáról irt munkája volt első irodalmi műve: *Amerikai utam* (1863). 1865-ben ismét képviselőnek választották. 1867-ben és 1870-ben három oroszánvádasz-expedíciót vezetett Algírban s utjáról a Vadász és Versenylapban közölt leveleket. 1877 dec. 4-én indult utnak közép-ázsiai expedíciójára Lóczy Lajos geológus, Kreitner hadnagy topografus és Bálinth Gábor nyelvész kíséretében. Bejárta Indiát, Japánt, Jávát, Borneót, főleg pedig Kína nyugati részét. Tibetbe nem juthatott be az expedíció a tibetiek féltékenysége miatt, de sikerült Kinából Jünnanon keresztül hatolva Hátsó-Indiába eljutni. 28 hónapi távollét után tértek haza s ekkor a Tudományos Akadémia azzal jutalmazta Széchenyi Béla grófot, hogy tiszteleti tagul választotta. Utikönyve: Széchenyi Béla gróf keletázsiai utjának tudományos eredménye, magyar, német és angol nyelven jelent meg három

kötetben. A budapesti és kolozsvári egyetem tiszteleti doktorrá avatta, 1896-ban az Akadémia a nagy jutalommal tüntette ki. 1897-ben valóságos belső titkos tanácsos lett, 1901-ben pedig koronaórré választották. Meghalt Budapesten, 1918 dec. 12-én.

Széchenyi Bertalan gróf (*sárvár-felsővidéki*), a felsőház tagja. 1866-ban született Sopronban. A középiskolát Pozsonyban végezte az állami gimnáziumban. Ezután jogi tanulmányokat folytatott a budapesti tudományegyetemen. Majd a magyaróvári gazdasági akadémián gazdaszoklevelet szerzett. E tanulmányainak befejezése után hosszabb utazást tett Európában, Ázsiában és Afrikában. 1893-ban lett főrend. 1901-től 1905-ig a főrendiház jegyzője, majd alelnöke volt. Számos társadalmi és gazdasági egyesületben visel tisztséget. Közgazdasági és kulturális, továbbá népjóléti és közjótékonyossági téren sok jelentőset alkotott. 1922-ben erélyesen felémelte szavát az ellen, hogy az egyetemen zavargások legyenek és hogy megosztódjék a nemzet. Ugyanekkor Rákosi Jenőhöz irt levelében nagyobb jótékonyossági adományt is ajánlott fel a társadalmi béke helyreállításának céljára. A felsőházba az örökösjogu főrendi családok küldötték be. A felsőház alelnöke. Cs. és kir. kamarás. Valóságos belső titkos tanácsos.

Széchenyi Dénes gróf, volt főrendiházi tag, rendkívüli követ és meghatalmazott miniszter. 1866 dec. 1-én született, fia néhai Széchenyi Imre gróf királyi asztalnokmesternek. Diplomáciai szolgálatát mint követségi titkár kezdte meg Drezdában, majd Athénben, Brüsszelben és Szentpétervárra, 1904-ben pedig Berlinbe került mint követségi tanácsos. 1907-ben rendkívüli követté és meghatalmazott miniszterré nevezték ki s 1908—1917-ig a monarchia képviselője volt Dániában és Norvégiában. 1896-ban vette nőül Caraman-Chimay Emilia grófnő palotahölgyet.

Széchenyi Domokos gróf (*sárvár-felsővidéki*), a felsőház tagja. 1871 ápr. 10-én született Gyönkön. Bertalan gróf testvéröccse. Tanulmányai befejezése óta gazdálkodással foglalkozik. 1902-ben

megkapta a kamarási méltóságot. Részt vesz a főváros társadalmi életében. 1914 dec. 7-én kapott a főrendiházba meghívó levelet. 1916-ban a Nádor-csatorna társulat alelnöke, majd elnöke lett. Állandóan nagydorogi (Tolna) birtokán lakik s gazdaságának él.

Széchenyi Emil gróf (*sárvár-felsővidéki*), a felsőház tagja. 1865-ben született. A jogot a budapesti egyetemen végezte el. Mint Sopron várme-

gye és Sopron törvényhatósági joggal felruházott város főispánja, nagy népszerűséget élvezett és nagy érdemekeket szerzett. 1905-ben mint pártonkívüli képviselő képviselte Sopront, 1906-ban azonban ugyanitt kisebbségben maradt. Cs. és kir. kamarás. A munkapárti rezsim alatt nyerte el Esztergom város mandátumát, később azonban közgazdasági elfoglaltsága miatt lemondott erről. Amikor nem volt képviselő, a főrendiházban gyakorolta törvényhozói jogait. Tagja volt az Országos Ipartanácsnak és elnöke több ármentesítő társaságnak.

Széchenyi Frigyes gróf (*sárvár-felsővidéki*), volt főrendiházi tag. 1875. okt. 30-án született, mint Ferenc gróf és Erdődy Franciska grófnő legifjabb fia. Cs. és kir. kamarás. Tanulmányait elvégezve, a 11. huszárezrednél leszolgált önkéntesi évét, majd somogytarlócai birtokának vezetését vette át.

Széchenyi Géza gróf (*sárvár-felsővidéki*), volt főrendiházi tag, a felsőház póttagja. 1860 márc. 14-én született Horpácson. Tanulmányait befejezvéen, igen nagy külföldi utakat tett, bejárta Dél- és Keletafrikát, Délázsziát, Észak-amerikát, majd hazatért s átvette birtokai kezelését. A főrendiháznak 1884 márc. 29. óta állandóan tagja volt. 1887-ben kapta a cs. és kir. kamarási címet. A somogy megyei lótenyésztési bizottság elnöke, a somogy megyei h. é. vasutak r. t. igazgatóságának tagja, a barcsi sertéshizlalda r. t., a Dunántuli szesztermelő, szeszfinomító r. t. elnöke. Az örökösjogu családok választ-

tottjaként szerepel a felsőház póttagjai között.

Széchenyi Gyula gróf (*sárvár-felsővidéki*), kir. főlovászmester, volt főrendiházi tag. 1829 nov. 11-én született. Mint katona a Nádor-huszároknál kezdette pályáját s 1848—49-ben végig küzdötte az olasz háborút Radetzky oldalán. A Bach-korszakban nem szerepelt a közéletben. 1875-ben Sopron vármegye főispánja, 1879-ben pedig József főherceg főudvarmestere lett. 1899-ben Széll Kálmán kabinetjében a felség személye körüli miniszter volt, 1903-ban visszavonult s ekkor a király az aranygyapjas-rend lovagjává emelte. Meghalt Budapesten, 1921 jan. 13-án.

Széchenyi István gróf (*sárvár-felsővidéki*), volt főrendiházi tag. 1873. máj. 6-án született, mint néhai Széchenyi Imre gróf, királyi asztalnokmester fia. Cs. és kir. kamarás.

Széchenyi Lajos gróf (*sárvár-felsővidéki*), volt főrendiházi tag. 1868. március 28-án született Gyönkön. Jogi tanulmányait elvégezve, diplomáciai pályára lépett s először Szentpéterváron működött, mint követségi titkár, 1906-ban I. oszt. követségi tanácsossá, 1909-ben rendkívüli követté és meghatalmazott miniszterré nevezték ki s megbízták a kairói ügyvivőség és főkonzulátus vezetésével. 1916-ban Szófiába nevezték ki rendkívüli követnek és meghatalmazott miniszternek, 1917-ben hágai követ, 1918-ban pedig a külügyminiszteriumban osztályfőnök lett. Meghalt Kattleutgebenben, 1919 ápr. 14-én.

Széchenyi László gróf (*sárvár-felsővidéki*), volt főrendiházi tag, rendkívüli követ és meghatalmazott miniszter. 1879 febr. 18-án született Horpácson, mint néhai Imre gróf londoni nagykövet legifjabb fia. Cs. és kir. kamarás. A főrendiházba a királyi meghívó levelet 1904-ben eszközölte ki. 1908-ban Newyorkban nőül vette néhai Vanderbild Kornél leányát, Gladyst. Itthon az összeomlás után következett inség enyhítésében nejjével együtt, aki száz-ezer dollárt adott gyermekvédelmi

célra, sok érdeme volt az amerikai jótekonysági mozgalom megszervezésével. Elnöke lett az Országos Gyermekevédő Ligának, egyszersmind kormánybiztos a külföldi gyermeküldöztetésnek. 1921 dec. 28-án washingtoni rendkívüli követté és meghatalmazott miniszterré nevezték ki s megbízták, hogy ott a m. kir. követséget felállítsa s vezesse.

Széchenyi Manó gróf (*sárvár-felsővidéki*), volt főrendiházi tag. 1858. jul. 30-án született Sopronban, mint Kálmán gróf legifjabb fia. Tizenöt évig működött a diplomáciai pályán, még pedig Berlinben, Rómában, Konstantinápolyban. Legtovább s önálló hatáskörben, mint chargé d'affaires Athénben és Szentpéterváron. 1898—1900-ban a felség személye körüli miniszter volt.

Széchenyi Miklós gróf (*sárvár-felsővidéki*), nagyváradi r. k. püspök, volt főrendiházi tag. 1868 jan. 6-án született Sopronban. 1890-ben szentelték pappá s ugyanezen évben Kismartonba került káplánnak. 1892-ben Vaszary Kolos hercegprimás magával vitte az esztergomi érseki udvarba, ahol primási levéltáros, majd magántitkár volt. Ekkor kapta meg a jáki javadalmas apátságot. 1898-ban a Pázmáneum kormányzója és esztergomi kanonok lett. Az ő vezetése alatt kapta a Pázmáneum új diszes épületét. 1901-ben győri püspökké nevezték ki. Egyik legkiválóbb alkotása volt a papnevelő intézet monumentális otthona. 1911-ben Nagyváradra helyezték át. Nagy összeget adott Békés és Bihar vármegyében templomépítésekre, ezen kívül a háboru sebesültjei és rokkantjai javára. Irodalmi művei: A lelkeszi kongrua ügye; A Szent György vértanuról nevezett jáki apátság története. Meghalt Budapesten, 1923 dec. 1-én.

Széchenyi Péter gróf (*sárvár-felsővidéki*), volt főrendiházi tag. 1870 márc. 4-én született, mint néhai Imre gróf londoni nagykövet másodszülött fia. Cs. és kir. kamarás. Meghalt 1924. jun. 19-én.

Széchenyi Viktor gróf (*sárvár-felsővidéki*), főispán. 1871 okt. 10-én született Pozsonyban. Középkolai tanul-

mányai elvégzése után a morvafehérsé-templomi lovassági hadapródiskolában tanult és tizenöt évig tényleges katona volt. Két évig a lovas testőrségnél szolgált, majd Ottó főherceg szolgálattevő kamarása lett. Mint főhadnagy vált meg a katonaságtól s ekkor átvette sárpentelei és körös-hegyi birtokainak kezelését. 1904-ben a bodajki kerület szabadelvűpárti programmal képviselőjévé választotta. 1905-ben nem vállalt mandátumot s ekkor a főrendiház jegyzője lett. 1906-ban tagja lett az alkotmánypártnak s mint a koalíciós kormány bizalmi embere foglalta el Fejérmegye főispáni székét, amelyet a nemzeti munkapárt alatt is megtartott és csak a Tiszakormány távozásakor mondott le. A világháboru alatt több mint egy esztendeig teljesített frontszolgálatot. Az első nemzetgyűlési választáson kisgazdapárti programmal a moóri kerületben választották meg képviselőnek. Az egységespártnak megalakulása óta tagja. A moóri választókerület a második nemzetgyűlési választásokon is őt küldte a parlamentbe. 1926-ban újból kinevezték Fejér vármegye főispánjává. 1913 óta a Magyar Országos Tűzoltószövetség elnöke. Munkásságáért többször részesült kitüntetésben.

Szécsen Miklós gróf (*temerinyi*), udvarnagy, volt főrendiházi tag. 1857 nov. 26-án született. Jogi tanulmányait elvégezve, diplomáciai szolgálatba lépett és mint követségi titkár Rómában kezdte pályáját. Azután különböző országokban szolgált, 1897-ben a külügyminisztérium első osztályfőnöke, 1898-ban belső titkos tanácsos lett. 1901-ben mint vatikáni nagykövet és meghatalmazott miniszter Rómába ment, 1911-ben a párisi nagykövetség élére állították és itteni működésének a világháboru kitérőse vetett véget. 1916-ban, Pálffy Miklós halála után, udvarnaggyá és a főrendiház tagjává nevezte ki a király. 1908-ban kapta meg az aranygyapjas-rendet. Meghalt Gyöngyöszentkereszten 1926 máj. 18-án.

Szeder Ferenc, volt nemzetgyűlési képviselő. 1881 jan. 29-én született Szentesen, egyszerű földmunkás szülők gyermeke. Elvégezve az elemi népiskola hat osztályát, napszámoként, pásztorként, majd cselédi sorban kereste meg kenyerét. Mikor 1896-ban a Tiszántulon a földmunkásmozgalom megkezdődött, Szeder is tevékeny részt vett benne. Belépett a magyarországi földmunkások országos szövetségébe. Itt ismerkedett meg a szocialista tanokkal. Részesese volt a szövetség minden gazdasági, politikai és szakszervezeti mozgalmának. 1920-ban a szövetség vezetőségének tagjává választották. Az életért folytatott nehéz küzdelmei közepette önképzéssel pótolta csekély iskolázottságát s kitartó szorgalmával hamarosan nagy képzettségre tett szert. Közben bevándorolta az egész országot, Ausztriát és Németországot. 1910-ben a miskolci szocialdemokratapárt titkára lett s ez időtől kezdve mint a Népszava tudósítója, a Világ szabadság és a Földművesek Lapja című szocialista lapok munkatársa tollát is pártja szolgálatába állította. A második nemzetgyűlési választásokon két mandátumot kapott, a hódmezővásárhelyi II. és a békéscsabai kerületben. A békéscsabai kerület mandátumát tartotta meg.

Szeder Ferenc János dr., országgyűlési képviselő. 1887-ben született Szentesen. Középkorú tanuló elvégzése után, a budapesti, prágai, breszlai és kolozsvári tudományegyetemek jogi és államtudományi fakultásait hallgatta s Kolozsvárott szerelte meg doktori diplomáját. Hosszabb tanulmányutat tett Ausztriában, Németországban, Svájcban és Olaszországban. A világháboru alatt 18 hónapot töltött az északi fronton, Pflanzner-Baltin hadserégében, mint honvédhuszárkapitány. Tevékeny szerepet visz a megyei közéletben. Tagja Csongrád vármegye törvényhatósági bizottságának és Szentés város képviselőtestületének. Igazgatósági tagja a Tisza—Körös—Marósi Ármentesítő Társulatnak, a Csongrád-megyei Gazdasági Egyesületnek, a Kunszentmártoni Helyiérdekű Vasutnak, a Szentés—hódmezővásárhelyi He-

lyiérdekű Vasutnak, tagja az Orsz. Magyar Gazdasági Egyesületnek, a Természettudományi Társulatnak, az Orsz. Gazdakörnek stb. Elsőízben tagja a törvényhozásnak. A szentesi választókerület kormánytámogató pártonkívüli programmal választotta meg.

Székács Antal, felsőházi tag. 1862 nov. 3-án született Budapesten, régi, előkelő polgári családból. A budapesti állami reáliskolában nevelkedett, az-

után pedig kereskedelmi akadémiát végzett. Kezdetől fogva a kommerciális pályán működik: ma a fővárosi kereskedővilág egyik legnagyobb tekintélyű képviselője.

Nagykereskedő: a Schwarc A. és Fiai

régi üvegnagykereskedő cég baltagja. Közgazdasági tanulmányai során ismételtén megfordult Európa minden országában s rendkívül alapos és nagy-kiterjedésű szakismereteit idehaza szakkérdésekben gyakran igénybe vették. Ő hozta létre a Hazai mechanikai palackgyár r. t.-ot és a Metallo karosszériagyár részvénytársaságot, de ezenkívül sok más gazdasági vállalkozás irányításában visz vezető szerepet. Munkássága elismerésül 1913-ban megkapta az udvari tanácsosi címet. A Budapesti Kereskedelmi és Iparkamarában igen korán kezdett szerepelni s most évek óta a kamara alelnöke. Irodalmi téren is ismert nevet szerzett magának. Számos tanulmánya mellett önálló műve is jelent meg „Indítvány a felsőkereskedelmi iskolák reformja ügyében” címmel. 1926-ban az Országos Hitelvédő Egylet elnökévé választotta. A felsőház tagjává 1927 januárban a Budapesti Kereskedelmi és Iparkamara választotta.

Székely Ferenc, volt igazságügyminiszter. 1842 márc 11-én született Szombathelyen. Jogi tanulmányait Budapesten végezte. 1867-ben az igazságügyi minisztérium szervezésekor, mint fogalmazó vállalt hivatalt, 1871-ben főügyészi helyettesé, 1890-ben a Kuriához nevezték ki. 1897-ben az igazságügyi minisztériumban működött, 1900-ban buda-

pesti főügyész, 1902-ben koronaügyész lett. 1910-ben a Khuen-Héderváry-kormányban az igazságügyminiszteri tárcát vállalta és miniszter maradt a Lukácskabinetben is, de 1913-ban lemondott, mert a választójog kiterjesztésének kérdésében nem értett egyet a kormány többségével. Minisztersége alatt minden folyamatban levő kodifikációs munkát nagy eréllyel fejlesztett tovább, különös érdeme van a polgári perrendtartás érvényre emelésében. Tevékeny részt vett az 1874-ben megalakult rabsegélyző egyesület szervezésében s annak egy évtizeden tul igazgatója és ügyvezető alelnöke s a budapesti unitárius egyháznak gondnoka volt. Jogi értekezései a Pesti Naplóban és a Magyar Igazságügyben jelentek meg. Meghalt Budapesten 1921 márc. 17.

Szeless László, a felsőház tagja. 1866 dec. 4-én született Kecskeméten. Középiskoláit elvégezve, szülővárosában folytatta jogi tanulmányait, majd Budape-

sten bírói vizsgát tett. 1888-ban bírói pályára lépett s előbb Kecskeméten működött, majd mint táblabíró Budapestre helyezték, azután a közigazgatási bírósághoz osztották be. Az Országos Földbírókrendező Biróság felállításakor ide került, mint tanácsvezető és 1925-ben innen vonult nyugalomba. Kecskemét város törvényhatósági életében mindig nagy szerepet játszott, de sokat munkálkodott mint a kecskeméti református egyházmegye főgondnoka is.

Széll Gyula dr. felsőházi tag. 1871. dec. 25-én született Szentesen. Középiskoláit a szentesi és késmárki főgimnáziumokban végezte, majd a budapesti egyetemen jogtudományi doktorátust szer-

zett. Önálló ügyvédi gyakorlatát Szegeden kezdte meg 1899-ben. Szeged város törvényhatósági bizottságának 1911 óta tagja volt. Élénken vett részt az egyházi életben, kez-

detben, mint az egyházközség ügyésze, míg 1919-ben a ref. egyházközség főgondnokává választotta. A békés-bánáti református egyházmegyének 20 év óta tagja, eleinte mint aljegyző működött, később egyházmegyei tanácsbíró, majd 1928 óta pedig az egyházmegye gondnoka és mint ilyen tagja a tiszántuli egyházkerület közgyűlésének és bíróságának is, választott rendes tagja a református zsinatnak. Hosszu időn át tagja volt a szegedi ügyvédi kamara választmányának, majd 1924-ben a kamara elnökévé választotta. Az Országos Ügyvédi Gyám- és Nyugdíjintézet igazgató-ságának és közgyűlésének tagja, a Ferenc József tudományegyetem ügyésze.

Széll József (*dukai és szentgyörgyvölgyi*), főispán. 1880-ban született Szombathelyen. Jogi tanulmányait elvégezve, közigazgatási pályára lépett és előbb Kisküküllő, majd Marostorda vármegyében szolgált. 1908—1917-ig Fogaras vármegye főispánja volt. 1917-ben József főherceg mellé osztották be kivételes hatáskörrel, amely 23 törvényhatóság területére terjedt ki a hadi közigazgatás és közlelémezés kérdéseiben. 1918 nyarán lemondott kormánybiztosi állásáról és Kisküküllő vármegyében levő birtokára vonult gazdálkodni. A forradalmakkor Erdélyből Abonyba költözött, a proletárdiktatura alatt pedig Drezdában élt. 1925-ben Zemplén vármegye főispánja, 1926-ban pedig Abaujtona vármegye főispánja is lett. 1928-ban a tokaj-hegyaljai borvidéken megindított segítő-akcióval kapcsolatosan kormánybiztosnak nevezték ki. Kiváló munkássága elismerésül többször részesült magas kitüntetésben.

Széll Kálmán, volt miniszterelnök. 1845. jun. 8-án született Gosztonyban, Vas vármegyében. Jogi tanulmányainak befejezése után, 1867-ben közigazgatási pályára lépett s Vas vármegyében szolgabíró lett. Még ez évben Deák-párti programmal a szentgotthárdi kerület képviselőjévé választotta s e mandátumot haláláig megtartotta. Mint Deák Ferenc gyámleányának, Vörös-

marty Ilonának férje, pályájának kezdetétől fogva a haza bölcsének legbizalmasabb környezetéhez tartozott, közigazgatási ismereteinél és pénzügyi szakképzettségénél fogva már fiatalon egyik kimagasló alakja volt a magyar képviselőháznak. A fuziókor, 1875-ben pénzügyminiszter lett, de 1878-ban, a boszniai okkupáció pénzügyi kérdésében való ellentétes álláspontja miatt lemondott. Miniszterségének nagy eredményei közé tartozik az ország megrongált hitelének és állampénzügyi viszonyainak megjavítása, valamint 1878-ban Ausztriával a gazdasági kiegyezés megkötése. Visszalépése után nagyrészt francia tőke bevonásával megalapította a Jelzáloghitelbankot, tevékeny részt vett a közigazgatási életben s rátóti birtokán minta-gazdaságot szervezett. Mikor a Bánffy ellen kitört obstrukció felfordulással fenyegette a pártközi helyzetet, az ő formulája alapján létrejött béke s 1899 febr. 23-án az ellenzék vezéreivel megkötött paktum Széll Kálmán miniszterelnökségét lehetővé tette. Kötelezettséget vállalt a választási ügyekben a kuriai bíráskodás és új összeférhetlenségi törvény megalkotására és az önálló vámterület jogi állapotának biztosítására. A nemzetipárt egyesülvén a szabadelpárttal, 1901-ben kormánya nagy többséget nyert a választásokon s tekintélyét künn és benn egyaránt megnövelte. Az osztrák kormánnyal a kiegyezési tárgyalásokban nagy harca volt, de végre sikerült neki 1902 Szilveszter éjjelén a tárgyalásokat befejeznie. Az általa kötött kiegyezés Magyarország több fontos érdekének elismertetését tartalmazta. A közigazgatás szerves reformjának keresztülvitelére nem volt ideje, de a közigazgatás egyszerűsítésével és közigazgatási tanfolyamok felállításával jelentékeny javítást kezdeményezett. Szociálpolitikai téren, főképpen a gazdasági munkás- és cselédpénztár megalapítása és az állami gyermekmenhelyek szervezése voltak nevezetesebb alkotásai. Az ujoncjavaslat miatt kitört obstrukciót azonban nem bírta megszüntetni és ezért 1904 jan. 16-án lemondott, de még azután is részt vett a szabadelpárt kilences bizottsága ka-

tonai programjának kidolgozásában. 1905-ben az Andrassy-féle disszidencsoporthoz csatlakozott s a koalíció alatt az alkotmánypárt elnöke lett. A koalíció bukása után visszavonult a cselekvő politikától, de közgazdasági téren való vezető működését tovább folytatta. 1910-ben, mint pártonkívüli 67-est választotta meg képviselőjévé a szentgotthárdi kerület. 1883-ban a belső titkos tanácsosi méltóságot kapta, 1893-ban a Lipót-rend nagykeresztjével, 1902-ben pedig a Szent István-rend nagykeresztjével tüntette ki a király. Meghalt Rátóton 1915 aug. 16-án.

Szémán István dr., országgyűlési pótképviselő. 1880 jul. 5-én született Abaujszántón. Eperjesen végezte el a teológiát. A kolozsvári Ferenc József tudományegyetemen avatták a kánonjog doktorává. 1903-ban gör. kath. áldozópappá szentelték fel. 1902-ben az eperjesi fiuinternátus tanulmányi felügyelője, 1903-ban az eperjesi kir. kath. tanítóképző, majd

1905-ben az eperjesi kir. kath. főgimnázium tanára lett, ahol 1918 szept. 1-ig működött. 1918-ban a háború által tönkretett ruthén-népművelés ügyét s a feldult iskolák rekonstruálását vezette. A cseh megszállás miatt állását veszítette s egész működésének magyar nemzeti iránya miatt kiutasították. Ekkor a nemzeti kisebbségi miniszterium abaujborsondi kirendeltségének lett a vezetője a miniszterium feloszlásáig. 1925-ben Papp Antal érsek meghívására az eperjesi és munkácsai egyházmegyék Magyarországon fekvő paróchiáiból alakított Apostoli Administratura szolgálatába lépett. Így került 1925 októberében Miskolcra, ahol most, mint az érsek-apostoli kormányzó általános helynöke, iskoláik főtanfelügyelője s a szentszéki biróság elnöke működik s ahol az 1926-os választásokon mint Miskolc város országgyűlési pótképviselője választatott meg. Irodalmi és tudományos működésével teljes elismerést vívott ki. 1913-ban

szentszéki tanácsos, 1920-ban tb. kánonok, 1925-ben püspöki általános helynök, 1927-ben pápai praelátus lett. A Szent István Akadémiának 1913 óta rendes tagja.

Szende Péter Pál dr., ügyvéd. 1897 okt. 10-én született Zágrábban. Jogi tanulmányokat Budapesten és Lipszében folytatott s ez utóbbi helyen kereskedelmi akadémiát is végzett. Az ügyvédi oklevél megszerzése után, Budapesten nyitott ügyvédi irodát s különösen irodalmi téren fejtett ki nagy munkásságot. Több jogi vonatkozású törvényjavaslat elkészítésében vett tevékeny részt. Művei:

Felértékelési mérleg; Pengő mérleg; Az utolsó évtized új élő jogszabályai (5 kötet); One man Company; A korlátolt felelősségű társaság; Kötelmi jog (2 kötet); Magyar Hiteljog. Számos cikke és tanulmánya jelent meg a napilapokban és munkatársa több jogi és közgazdasági szaklapnak.

Szent-Imrey Ákos dr. (*szentimrei és krasznikvajdai*), volt nemzetgyűlési képviselő. 1854-ben született Krasznikvajdán. Tanulmányai befejezése után orvosi diplomát szerzett s előbb körorvos és járási orvos, később vármegyei tisztifőorvos lett. 1910-ben királyi tanácsossá nevezték ki. Az első nemzetgyűlésen a szeptii kerület képviselője volt.

Szent-Iványi Árpád (*szentiványi*), volt országgyűlési képviselő. 1840 márc. 15-én született Gömörpanyiton. Jogi tanulmányai végeztével Gömör vármegye, majd az evangélikus egyház ügyeinek intézésében vitt szerepet. 1872-ben választották meg első ízben országgyűlési képviselőnek és ezidőtől kezdve haláláig állandóan tagja volt a képviselőháznak. A politikában gróf Apponyi Albert híve volt, de az obstrukció elleni küzdelemben gróf Tisza Istvánhoz csatlakozott. 1905-ben belépett a függetlenségi pártba, amelynek 1917-ben elnöke lett. 1918-ban megkapta a belső titkos tanácsosi méltóságot.

tóságot. Meghalt Sajógömörön, 1918 okt. 25-én.

Szent-Iványi Gyula, volt országgyűlési képviselő. 1851 jan. 6-án született Liptó-Szentiványban. 1874-ben mérnöki diplomát szerzett és három évig mint magánvállalkozó mérnök működött; 1878 óta pedig birtokán, a szatmármegyei Apában, gazdálkodással foglalkozott. Országgyűlési képviselőnek az aranyosmedgyesi kerületben 1896-ban választották meg nemzetipárti programmal; az 1899-i fuziókor a szabadelvűpárt tagja lett s 1901-ben és 1905-ben ennek programjával jutott a képviselőházba. Az 1910-i általános választások alkalmával régi kerülete nemzeti munkapárti programmal választotta meg.

Szentpály István dr., volt nemzetgyűlési képviselő. 1861 nov. 30-án született Halmiban, Ugocsamegyében. Tanulmányai befejeztével állami szolgálatba lépett s hivatali pályáját a kereskedelmi miniszteriumban kezdte meg, Baross Gábor minisztersége alatt. Mint az ut- és iparügyi osztály fogalmazója a Vasuti és Közlekedési Közlöny belső munkatársa volt. 1890-ben a miskolci kereskedelmi és iparkamara titkárnak hívta meg. Ebben a minőségében nagy része volt Miskolc kereskedelmének és iparának fellendítésében. Hivatali teendői mellett a városi felsőkereskedelmi iskolán a nemzetgazdaságtan és a pénzügytan tanára volt. A kamara titkári állásából került 1903-ban, egyhangu választással, Miskolc város polgármesteri székébe. 1916-ban időközi választáson munkapárti programmal a miskolci kerület országgyűlési képviselőjévé választották meg. Ekkor lemondott polgármesteri állásáról, de egy évvel utóbb, mikor újra polgármesterré választották, ezuttal is egyhanguan, otthagya az országgyűlést s újból elfoglalta a polgármesteri széket, amelyet el sem hagyott, míg a város első kerületének nemzetgyűlési képviselőjévé nem választották. Meghalt 1924 okt. 29-én.

Szepesházy Imre (*felsővízközi*), volt országgyűlési képviselő. 1857 jan. 16-án született Eperjesen, ősrégi ma-

gyar nemes családból. Apja, Nándor, az 1848—49-iki szabadságharcban a 4. Sándor huszárezred parancsnoka volt. Jogi tanulmányai elvégzése után, 1879-ben, bírói pályára lépett és 1910-ben mint ítélőtáblai bíró vonult nyugalomba. Az 1910-i általános

választáson a zborói kerület nemzeti munkapárti programmal országgyűlési képviselővé választotta és a Ház egyik jegyzője lett. A háboru alatt hosszabb ideig működött, mint miniszteri biztos a hadműveletek folytán elpusztított községek talpraállítására érdekében megindított akcióban. Az e téren szerzett érdemei elismeréséül ismételt magis kitüntetésben részesült. 1912-ben ő tette azt az emlékezetes indítványt a Ház parallel ülézéseire vonatkozóan, amelyet nagy többséggel el is fogadtak. 1910-ben régi nemességének épségben hagyása mellett a „felsővízközi“ nemesi előnevet kapta. 1923-ban érdemei elismeréséül a kir. kormányfőtanácsosi címmel tüntették ki.

Szepessy Géza (*négyesi*), országgyűlési képviselő. 1895-ben született Sóstófalván, Zemplénmegyében. Középiskolái után a sárospataki református jogakadémiát végezte. A háboru alatt mint tartalékos huszárszászlós, a cs. és kir. 15. huszárezredben teljesített szolgálatot a román és olasz harctéren. 1920 decemberében szolgabíró, 1921 februárjában pedig vármegyei aljegyző lett. Elsőizben tagja a törvényhozásnak. A megyaszói kerület választotta meg egységspárti programmal.

Szereday Aladár, volt országgyűlési képviselő. 1850 jul. 12-én született a hunyadmegyei Lesnyek községben. Középiskoláit Nagyszébenben, az egyetemet Kolozsvárott végezte el. 1871-től 1884-ig Hunyadmegye főszolgabírája volt. 1884-ben a dobrai, 1890-ben a dévai kerület országgyűlési képviselőjévé választotta. 1892 óta birtokain gazdálkodott és csak 1905-től kezdve vett ismét részt a politikai közéletben, Kolozsmegyében, az ottani ellenzék és

a nemzeti ellenállás szervezésében. Cs. és kir. kamarás. Az 1906. évi általános választások alkalmával a tekei kerület alkotmánypárti programmal képviselőjévé választotta. Az 1910-i választásokon, mint pártonkívüli 67-es győzött a gyulai kerületben.

Szigeti János, a felsőház tagja. 1869-ben született Budapesten. A főreáliskolát és főgimnáziumot Budapesten végezte. Egy évig a budapesti egyetem bölcsészeti karának volt hallgatója. A nagyváradi jogakadémián jogtudományi és államtudományi államvizsgát tett. Magántanulója volt a Vasuti tisztképző tanfolyamnak. 1890-ben lépett a kassa-oderbergi vasut szolgálatába díjnoki minőségben; 1908-ban felügyelő, 1913-ban főfelügyelő, 1918-ban igazgató-helyettes, 1921-ben igazgató, 1926-ban vezérigazgató lett. Nyelvisméretei (német, francia, angol, olasz) alapján megbízásokat kapott hivatalos tanulmányutakra Németországba, Hollandiába, Angliába, Franciaországba és a Balkánra. 1886-ban az Ábrányi Emil elnökletével működő Nemzeti Társaskör titkára volt; 1890-ben mint az Irodalmi Társaskör titkára szerkesztette a Kör Almanachját, amelyben költeményei és műfordításai jelentek meg. 1891-ben A Hét című szépirodalmi lapnak belső munkatársa. Műfordításai a Külföldi Dekameronban láttak napvilágot. 1892-től több éven át rendes fordítómunkatársa volt a Természettudományi Közlönynek, mely különnyomatban adta ki a „Darwin és az igazságszolgáltatás” című tanulmányt. Szakirodalmi munkásságát a Vasuti és Hajózási Hetilapban kezdte 1899-ben; 1906-ban a lapnak segéd-szerkesztője lett. Kezdetül fogva élénk részt vesz a vasutasok társadalmi és gazdasági életében. Egyik alapítója a Magyar Vasuti és Hajózási Klubnak, melynek ma is választmányi tagja. A társadalmi és közéletben 1889 óta vesz részt. A Szabad Polgári Párt bizalmából 1909-ben tagja lett a főváros törvényhatósági bizottságának. Gróf Apponyi Albertet az ő indítványára választották meg 75-ik születésnapján Budapest díszpolgárává. 1917-ben az időközi választáson a főváros I. kerü-

lete országgyűlési képviselővé választotta. Az Apponyi-féle függetlenségi és 48-as pártnak, majd később a 48-as alkotmánypártnak volt tagja. A felsőházba Budapest székesfőváros törvényhatósága küldötte be.

Szijj Bálint, a felsőház tagja. 1868 febr. 4-én született, a komárommegyei Nagyigmádon földmives családból. A népiskola hat osztályán kívül más iskolát nem látogatott, de

autodidaktikus uton sokat tanult s a politikuskisgazdák legműveltebb képviselői közül való. Mióta a katonai szolgálatból örmesteri ranggal elbocsátották, ősi földjén gazdálkodik. Község-

ben és vármegyéjében már évek hosszú sora óta tekintélyes szerepet játszik. A háboru alatt községi bíró volt. 1895 óta vármegyei bizottsági tag. A kisgazdapárt mozgalmában kezdettől fogva jelentékeny része van. A Magyarországi Kisbirtokosok Szövetségének egyik alapítója. Az első nemzetgyűlésen a kisgazdapárt programjával a nagyigmánci kerületet képviselte. A kisgazdapárt egyik jelentékeny tagja, utóbb elnöke volt, aki a párt mozgalmában úgy a nemzetgyűlésen, mint a bizottságokban hangadó szerepet játszott. Politikai válságok alkalmával a kormányzó többiben hallgatta meg véleményét. A gabona szabad forgalmának helyreállítása és az adótörvények agrárszellemben való módosítása érdekében többször vezetett sikeres akciókat, amelyek az egységspárt magatartását sokszor elhatározóan befolyásolták. A második nemzetgyűlésnek is tagja volt; az 1922. évi választásokon újra a nagyigmánci kerület jutatta mandátumhoz. Betegeskedése folytán az 1926. évi téli választásokon nem vállalt jelöltséget, bár az egységes kormányzópárt, melynek egyik alelnöke, hivatalosan is jelölni óhajtotta. 1927 januárban a kormányzó nevezte ki a felsőház tagjává.

Szilágyi Lajos dr. (piskárosi), országgyűlési képviselő. 1882-ben született Berettyóújfalun. A Ludovika Aka-

démia elvégzése után, 1901-ben, hadnaggyá nevezték ki. 1902-ben a honvéd felső tiszti tanfolyamra került. Ennek elvégzése után a tudományegyetem jog- és államtudományi fakultását hallgatta s 1909-ben Kolozsvárott doktorrá avatták. 1906-ban fő-

hadnaggyá nevezték ki. 1911-ben a vezérkarhoz osztották be. 1914 elején nyugdíjaztatta magát s megindította a „Külügy-Hadügy“ című katonai hetilapot. A háború kitörésekor reaktiválták s a budapesti honvédkerület vezérkari főnöke lett. Később az Isonzófronton harcolt, mint zászlóalj parancsnok. A hadiékítményes III. katonai érdemkereszt és a prosz királyi Johannita-rend tulajdonosa. 1916-ban a berettyóújfalusi választókerület munkapárti programmal képviselővé választotta. A parlamentben több ízben felszólalt a magyar hadsereg, a magyar véráldozat, a hadifoglyok, hadirokkantak, özvegyek és árvák érdekében. Igen sok szakkikket irt a katonai lapokban. Egyik szerkesztője volt a „Nagyháború írásban és képből“ című munkának. Több ipari vállalat és pénzintézet igazgatósági tagja, egyik vezető tagja a Katonatisztek Országos Szövetségének. A Károlyi-forradalom alatt éles hírlapi cikkben kárhoztatta a hadsereg felbomlását, ezért a proletárdiktatura alatt fogságba vetették. A kommunizmus bukása után résztvett a biharmegyei kisgazdapárt szervezésében. A Tiszántul részleges felszabadulása után, Biharmegye főispán-kormánybiztosa lett. Az első nemzetgyűlésben ugyancsak a berettyóújfalusi kerületet képviselte kisgazdapárti programmal, de később kilépett s ellenzékbe ment át. Az első nemzetgyűlés alatt számos politikai összetűzése támadt s ezek kapcsán párbajt is vivott Károlyi Imre gróffal, Zsilinszky Endrével és Baranyai András alispánnal. Beszédeiben különösen a polgári szabadságjogok visszaállítása és a kivételes hatalom eltörlése érdekében szállt síkra. Vezetője volt a fixfizetésűek ér-

dekében lebonyolított parlamenti akciónak s a hadviseltek, valamint hadirokkantak, hadiözvegyek és hadiárvák ügyeit tette szövé. A baloldali pártok alkalmi szövetségében állandóan vezetőszerepet játszott. A választójogi javaslat tárgyalásakor éles támadásokat intézett a kormány ellen, majd Beniczky Ödönnek 1925 nyarán történt letartóztatása kapcsán mondott élelhangu beszédeket. 1925 nyarán azonban közte, valamint a demokratikus blokk többi vezetői között támadt ellentétek növekedésével kilépett a blokkból. 1926 elején megalakította a Kispolgárok Országos Pártját. A parlamentben állandóan napirenden tartotta a hadikölcsön-valorizáció, a nyugdíjas tisztviselők és a rokkantak helyzetének kérdését. Az új országgyűlésbe a berettyóújfalusi kerület küldötte be egyhangú választással, pártonkívüli programmal.

Szilárd Béla dr., volt nemzetgyűlési képviselő. 1880-ban született Sátoraljaújhelyen. Középiskoláit Esztergomban, a jogot Budapesten végezte és itt is avatták doktorrá. Azután Esztergom vármegye szolgálatába lépett. Az első nemzetgyűlésen a dorogi kerületet képviselte kereszténypárti programmal. Meghalt 1921 szept. 27-én.

Szilassy Zoltán, volt országgyűlési képviselő. 1864 máj. 9-én született Léván. A magyaróvári gazdasági akadémiát végezte el. 1885-ben a magyaróvári gazdasági akadémiához tanársagédé neveztek ki, amely állásában 1892-ig működött. 1892-ben az Országos Magyar Gazdasági Egyesület ügyvezető titkári állására kapott meghívást, a következő évben pedig szerkesztő-titkárrá lépett elő. Számos nagyobb utazást tett külföldön; bejárta Svájcot, Német- és Franciaországot, Angliát, Szerbiát és Bulgáriát; 1893-ban egy magyar gazdatársaságot vezetett ki a chikagói világkiállításra. Sok érdeme van a szövetkezeti ügy terén is. Az 1905-i általános választások alkalmával a diszsidensek programja alapján Versec város választotta meg első ízben és 1906-ban alkotmánypárti programmal másodízben. Az alkotmánypárt feloszlása után a nemzeti munka-

gos Mezőgazdasági Kamarának megalakulása óta alelnöke. Tagja volt a törvényhatósági bizottságnak, elnöke a Baranyavármegyei Gazdasági Egyesületnek, több vállalatnak igazgatósági elnöke s ezenfelül számos egyesületben viselt tisztséget. Élénk részt vett a vármegyei életben és a szövetkezeti mozgalmakban. Ő szervezte meg a Pécs-Baranyai Szeszfőző Szövetkezetet, melynek egyuttal elnöke lett. A nemzetgyűlésen, melybe a sásdi kerület küldötte be, számos izben szólalt fel. Előadójai volt a tejtermékek forgalombahozataláról szóló és a tejtermékek védjeggyel való ellátásáról szóló törvényjavaslatnak. Az 1926. évi választásokkor régi kerülete választotta meg ismét egyhanguan egységspárti programmal. Meghalt 1929. febr. 9-én.

Szinnyei József, a felsőház tagja. A Magyar Tudományos Akadémia osztálytitkára, egyetemi tanár, néhai idősebb Szinnyei József, a legkitünőbb magyar bibliografus fia, született Pozsonyban 1857. május 26-án. Tanulmányait a budapesti tudományegyetem bölcsészeti fakultásán végezte. Tanárnak készült, meg is szerezte a tanári oklevelet, de állást nem vállalt, ellenben mindjárt tanulmányai befejeztével önálló irodalom- és művelődéstörténeti tanulmányoknak, majd pedig a magyar s az összehasonlító nyelvtudományoknak szentelte munkásságát. Már egyetemi hallgató korában adta ki első műveit: „Irodalmunk története 1711—1772-ben“ és „A magyar irodalomtörténetírás ismertetése“, — az utóbbit a Magyar Tudományos Akadémia 1877-ben akadémiai jutalomban részesítette. 1879-ben állami ösztöndíjjal Finnországban járt, ahol egy esztendőt töltött összehasonlító nyelvtudományi kutató munkával, amelynek eredménye több kitünő műve volt, egyebek között „Az ezert ország“ című munkája (1882) és Finn—magyar Szótára 1884-ben, melyet az Akadémia 1886-ban a Marcibányi-díjjal tüntetett ki. Ezekon kívül a Nyelvörben és a Nyelvtudományi közlemények-ben egész sorát adta ki a kisebb-nagyobb finn-magyar összehasonlító nyelvészeti dolgozatoknak. Jalava Antal nevű finn barátjával magyar nyelvtant irt a finnek számára s lefordította finn nyelvre Szigligeti Cigányát,

melyet a finn közönség igen szívesen fogadott. Későbbi munkássága során kiadott főbb művei a következők: Magyar Nyelvhasznítás; Magyar Tájszótár, amelyet az Akadémia 1900-ban a nagyjutalommal tüntetett ki; A magyarság eredete, nyelve és honfoglaláskori műveltsége (megjelent németül is „Die Herkunft der Ungarn, ihre Sprache und Urkultur“ címmel); „Finnisch—ungarische Sprachwissenschaft (Sammlung Göschen); Ungarische Sprachlehre (Göschen, 1912); Unkarin kieloppi (rendszeres finn nyelvű magyar nyelvtan 1912). Ezekon kívül több magyar nyelvtant adott ki középiskolai oktatásunk számára, melyek számos kiadást értek meg. 1881-ben segédőri állást vállalt a Magyar Nemzeti Muzeumban s ott működött 1886-ig, közben pedig 1883-tól kezdve előbb, mint magántanár, majd mint helyettes tanár magyar irodalmi előadásokat tartott a budapesti egyetemen. 1886-ban, mint a magyar nyelv és irodalom nyilvános rendkívüli tanára a kolozsvári egyetemre került, ahol két év múlva nyilvános rendes tanárrá nevezték ki. Őt évig működött a kolozsvári egyetemen, azután pedig Budenz utódjaként a budapesti egyetem tanára lett. 1923—1924-ben az egyetem rektora volt. A Magyar Tudományos Akadémia már 1884-ben levelező tagjává választotta. 1896-ban pedig rendes tagja, 1906-ban pedig osztálytitkára lett első tudományos intézetünknek; ezt a tisztelet tölti be ma is. Az Akadémiának 1922 óta igazgatósági tagja. Rendes tagja a helsingforsi Finn Irodalmi Társaságnak s tiszteletbeli tagja a Finn-ugor Társaságnak (Helsingfors). Igazgatósági tagja a Szent István Akadémiának. 1896 óta szerkesztője a Tudományos Akadémia Nyelvtudományi Közlemények című folyóiratának s állandó dolgozótársa a Magyar Nyelvörnek, Magyar Nyelvnek és a Finnisch-ugrisch Forschungnak, amelyekben nyelvészeti értekezéseinek egész hosszú sorozata jelent meg és jelenik meg ezidőszert is. A felsőház tagjává a Magyar Tudományos Akadémia választotta.

Szinyei-Merse Félix, volt országgyűlési képviselő. 1874. aug. 18-án született a sárosmegyei Jernyén. Középkölköit

Eperjesen, a jogot Budapesten végezte. 1897 tavaszán megválasztották Sáros-megye aljegyzőjévé, amely állásában 1904 tavaszáig működött. Ekkor visszavonult s birtokain gazdálkodott. Az 1906. évi általános választások alkalmával a kisszebeni kerület alkotmánypárti programmal képviselőjévé választotta. A nemzeti munkapárt programja alapján, 1910-ben ismét megválasztották.

Szinyei-Merse István, a felsőház tagja. 1862. jan. 9-én született Jernyén (Sáros-megye). Eperjesen végezte a gimnáziumot, a jogot pedig Budapesten. Jog- és

államtudományi államvizsgát tett. 1884-ben lépett községi szolgálatba Sárosmegyében, mint közigazgatási gyakor-nok, majd aljegyző és főszolgabíró lett, 1892-ben alispánnak választották meg és 1897-ben Sárosmegye főispánjának nevezték ki. Állását a Széll-kormány uralomra jutásáig tartotta meg, 1899-ben lemondott és nyugalomba vonult. 1900—1904-ig a földművelésügyi miniszterium oroszországi gazdasági szaktudósítója volt Szentpétervárott. 1904-ben Zemplénmegye főispánságát vállalta, de csak egy hónapig maradt állásában. A munkapárti rezsim idején, 1913-ban Árva megye főispánjának nevezték ki, 1914-ben ezenkívül még Sárosmegye főispánja is lett. A háboru alatt a zemplén-megyei kormánybiztosi teendőket látta el és csak a Tisza-kormány távozásával vált meg állásától.

Szinyei-Merse Jenő dr., országgyűlési képviselő. 1888-ban született Budapesten. A középiskolát a budapesti gyakorló főgimnáziumban végezte,

majd a Pázmány Péter tudományegyetem jogi- és államtudományi fakultásának hallgatója volt és itt szerzte meg 1911-ben a jogtudományi doktori oklevelet. Anyanyelvén kívül a német, francia és tót nyelvet beszéli tökéletesen s megfordult Ausztriában, Olaszországban, Lengyel-

országban és Galiciában. 1911-ben, mint fogalmazógyakornokot a vallás- és közoktatásügyi miniszterium alapítványi-, jogi- és pénzügyi osztályába osztották be. Ugyanezen évben segéd-fogalmazó, majd 1918-ban miniszteri fogalmazó, 1919-ben pedig miniszteri titkár lett. 1922-ben az alapítványi osztályból a miniszterium elnöki osztályába osztották be, ott mint a személyzeti ügyek előadója s rövid ideig mint a miniszterium költségvetési referense működött. 1925-ben gróf Klebelsberg Kunó vallás- és közoktatásügyi miniszter személyügyi titkára lett. 1925 októberében a miniszteri osztálytanácsosi címet nyerte. 1926 decemberében pedig címének meghagyásával közalapítványi igazgatóvá nevezték ki. A világháboruban mint az első honvédszázarend tartalékos hadnagya, majd főhadnagya teljesített szolgálatot az orosz és az olasz harctéren s több kitüntetést szerzett, így az ezüst és bronz signum laudist, a másodosztályú Vaskeresztet. Tagja a Magyar Történelmi Társulatnak, a Magyar Heraldikai és Genealogiai Társulatnak. Első ízben tagja a törvényhozásnak. A hatvani kerület küldötte az országgyűlésbe, egységspárti programmal.

Sziráki Pál, volt nemzetgyűlési képviselő. 1888-ban született a pest megyei Gyón községben. Kisgazda. Sokat tevékenykedett a földnélküliek érdekében s ezért nagy népszerűségnek örvend. Az első nemzetgyűlésen az alsódbabasi kerületet képviselte kisgazdapárti programmal.

Szirmay Sándor gróf, a felsőház tagja. 1865-ben született Mádton, Zemplén vármegyében. 1894-ben, önkéntesi évének leszolgálása után, ténylegesítette magát, s 1896-tól 1904-ig mint huszárfőhadnagy, később, mint kapitány Lobkovitz herceg mellett teljesített szolgálatot. 1908-ban nyugalomba vonult s átvette pestvármegyei birtokának vezetését. Itt gazdálkodott a háboru kitöréséig, akkor bevonult s különböző harctereken teljesített szolgálatot. Több kitüntetést szerzett. Az összeomlás után ismét visszatért birtokára gazdálkodni. Első ízben tagja a törvényhozásnak, az örökösjogu fő-

rendi családok küldötték be a felsőházba.

Szkicsák Ferenc, volt országgyűlési képviselő. 1870 máj. 15-én született Klinben, Árva megyében. Tanulmányait Rózsashegyen, Lócsén, Pozsonyban és a külföldön végezte s azután a közgazdasági pályára lépett. A Ludóv-Noviny politikai hetilap kiadó-tulajdonosa volt. Az 1905. évi általános választások alkalmával a bobrói kerület választotta meg tót nemzetiségi programmal. Az 1906-i és az 1910-i általános választások alkalmával régi kerülete ismét megválasztotta. A nemzetiségi képviselők klubjának háznagya volt.

Szlezák Lajos, volt országgyűlési képviselő. 1868 aug. 12-én született Ujvidéken. Budapesten tett ügyvédi vizsgát, majd Ujvidéken ügyvédi irodát nyitott. 1908-ban Ujvidék tisztí főügyésze lett. Elnöke volt az ujvidéki szabadelvűpártnak, később pedig az alkotmánypártnak. Az 1910-i általános választásokon a nemzeti munkapárt programja alapján választották meg.

Szluha Pál, volt országgyűlési képviselő. 1877-ben született. A katonai pályára lépett s elvégezte a Ludovika Akadémiát. A honvédségtől főhadnagyi rangban lépett ki s attól kezdve Tolnamegyében cecei birtokán gazdálkodott. Az 1910-i általános választások alkalmával a szakcsi kerületben, amelyet atyja is képviselt az országgyűlésen, Kossuth-párti programmal választották képviselővé.

Szmrecsányi György dr. (*szmrecsányi*), volt nemzetgyűlési képviselő. 1876 szept. 23-án született Felsőkubinban. Tanulmányai befejezte után a keres-

kedelmi miniszteriumba neveztek ki. 1905-ben az alsókubini kerület képviselőjévé választotta. Előbb a szabadelvűpárt, később a néppárt tagja volt. Az 1910-i országgyűlésen, mikor a számbokrėti kerületet képviselte, az ellenzéknek egyik igen agilis harcosa lett. A közjogi vitákon kívül, főleg a nemzetiségi kérdéssel foglalkozott. A

háboru kitörésekor a vöröskereszt-egylet szolgálatába lépett és mint főmegbízott működött. Az Esterházy-kormány uralomrajutásakor lemondott mandátumáról, mert kinevezték Pozsony megye kormánybiztos-főispánjává, a Károlyi-korszak első napjaiban azonban már lemondott főispáni állásáról és egy nemzetvédelmi alakulatot igyekezett szervezni Esztergom, Komárom-, Pozsony megyében, hogy a csehek terjeszkedésének útját állják, de tervét megghiúsította a Károlyi-kormány. Pogány József rendeletére fel tartóztatták az ő csapatainak küldött ágyukat és municiót s a szociáldemokratapárt agitátorai megtiltották a vasutasoknak, hogy a csapatokat szállítsák. A proletárdiktatura alatt Bécsbe menekült és ott Sigray Antal gróffal és Pallavicini György örgróffal ellenforradalmi komitét alakított. A kommunistáktól elszedett 140 milliónyi ellenforradalmi pénz felhasználásáról előbb a kormánynak, majd egy politikusokból álló bizottságnak számolt el s az erről szóló jelentés a nemzetgyűlés asztalára került. A diktatura bukása után egy ideig a Dunántul egy részének kormánybiztosa volt. Az első nemzetgyűlésen, amelynek alelnöke volt, a zalaegerszegi kerületet képviselte. A keresztény mozgalmaknak vezető harcosa volt, akit az Ébredő Magyarok Egyesülete országos elnökévé választott. Mandátuma lejártá után nem vett aktív részt a politikai életben.

Szmrecsányi Lajos dr. (*szmrecsányi*), egri r. k. érsek és metropolita, a felsőház tagja. 1851 ápr. 26-án született Darócon. 1873-ban szentelték pappá. Előbb Miskolcon káplán volt, majd Egerbe került, ahol csakhamar kano-nokká neveztek ki, 1904-ben pedig magidai c. püspökké. 1912-ben utódlási joggal és cyrrói érseki címmel Samassa bibornok-érsek mellé neveztetett ki coadjutorként. Samassa halálával lesz még ez évben egri érsek. Főpásztorokodása nagy mértékben felvirágoztatja egyházmegyéjét. Kisvárdán és Hevesen maga épít zárdát és iskolát. Egerben katolikus fiukereskedelmi iskolát nyit, hatalmas főegyházmegyéjében egymásután alapítja az új plébániákat és helyi káplán-

ságokat. Igen sok új iskolát szervez. A régi mecénások bőkezűségével támogatja papjai irodalmi működését. A világháború alatt rengeteg jót tesz, saját birtokán és érseki palotájában is hadikórházakat állít fel, bőkezű adományokkal látja el a rokkantakat, hadiözvegyeket és árvákat. A tüzvész által elpusztított Gyöngyös tőle kapja legnagyobb segítségét. A kommunisták kétszer is letartóztatták, halállal fenyegették meg, a legaljasabb gonosztevőkkel kényszerítették egy földel alatt lakni és a kommunizmus bukása után hívei és papsága rajongó szeretettel halmozta el a lángoló lelkű főpapot, aki példát mutatott a bátorságra, a hitre és a türelemre. Szereplését az új felsőház 1927 február elsején tartott első érdemleges ülésén a jogfolytonosságról tett emlékezetes vitaközvetítésével kezdte meg. Az országbíró részéről elhangzott fontos kijelentések után ő is felszólalt s hangsúlyozta, hogy a nemzet a maga akaratát mindig alkotmányos szervei útján juttatta kifejezésre. Wlassics báró elnöki működéséhez azt a reményt fűzte, hogy törekvése a teljes alkotmányos rend elérése lesz, amelynek tartalma az, hogy a nemzet akaratát minden alkalommal királyával egyetértésben nyilvánítja.

Szdofridt József, a felsőház tagja. 1860-ban született Csongrádpusztán, Fehérmegyében. A középiskola után a győri jogakadémián jogi- és állam-

tudományi államvizsgát tett. Hosszabb tanulmányuton volt Ausztriában, Németországban és Olaszországban. Anyanyelvén kívül a német és francia nyelvet beszéli tökéletesen. Mint közigazgatási gyakornok Győr-

megye szolgálatába lépett. 1882 októberétől mint aljegyző, szolgabíró, árvaszéki ülnök, majd mint főszolgabíró és árvaszéki elnök teljesített szolgálatot. 1912 decemberében Győr vármegye és Győr szabad királyi város főispánjává nevezték ki, mely állást 1917-ig töltötte be. Akkor gróf Tisza István miniszterelnök lemondásával egyidőben ő is lemondott. A Lipóttrend lovag-

keresztjének és a Vöröskereszt díszérmének tulajdonosa. Igazgatóelnöke a Győri Ipartelepnek s elnöke a Rábaszabályozó Társulatnak. Ezenkívül számos társadalmi és gazdasági egyesületben visel tisztséget. Elsőizben tagja a törvényhozásnak. Győr vármegye törvényhatósága küldötte be a felsőházba.

Szojka Kálmán, volt országgyűlési képviselő, a felsőház póttagja. 1864 márc 12-én született Szegeden. A szegedi piarista gimnáziumban s a bécsi műegyetemen tanult, majd a budapesti egyetemen jogot hallgatott. Közigazgatási pályára lépett s 1889-ben Csongrádmegyében közigazgatási gyakornok, 1891-ben Csanádmegye harmadik jegyzője, 1892-ben pedig a központi járási szolgabíró lett. 1895-ben megkapta a tiszteletbeli főszolgabírói címet, 1897-ben nagylaki főszolgabíróvá választották. Tíz évet töltött a főszolgabírói székben. Politikai felfogása nem egyeztével meg a kormányéval s mivel nem is titkolta, hogy a szabadelpártpárt meggyőződéses híve, az 1907 decemberi tisztújításon nem választották meg s kénytelen volt nyugalomba vonulni. Ezen idő óta birtokán gazdálkodik. 1910—1918 októberig munkapárti programmal képviselte a nagylaki kerületet. Csanádmegye törvényhatósági bizottságának tagja. Az egyesült Csanád-Aradmegye a felsőház póttagjává választotta.

Szomjas Gusztáv, volt nemzetgyűlési képviselő. 1870 dec. 14-én született Sajókesznyéten, Zemplén vármegyében, Kassán végezte a gimnáziumot,

azután pedig a budapesti kereskedelmi akadémia hallgatója volt. Önkéntesi évét leszolgálva, átvette tiszalöki (Lajos-tanyai) gazdaságának vezetését.

Mint Szabolcs vármegye közigazgatási bizottságának tagja s mint az Alsószabolcs-Hajduvidéki ref. egyházmegye gondnoka, tevékeny részt vett a vármegyei s az egyházi életben s emellett szakirodalmi munkásságot is fejtett ki a Köztelek, Mezőgazdasági

Szemle, Gazdasági Lapok, Barázda, Gazdaszövetség, Nyirvidék, stb. hasábjain. A Szabolcsmegyei Gazdasági Egyesület jubiláris kiállításán, 1911-ben, gazdasági aranyérmét nyert. Mindezek mellett ráért madártani megfigyelésekre is s ebbeli munkásságának elismerésül a Hermann Ottó által alapított Ornithologiai Központ levelező tagjává választotta. Madártani megfigyeléseinek eredményét az Aquila c. szaklapban hozta nyilvánosságra. A román megszállás idején a Friedrich-kormány Hajdu-, Szabolcs- és Szatmár vármegyék, valamint Debrecen és Szatmárnémeti városok kormánybiztosává nevezte ki. A megszálló csapatok parancsnoka, Mardarescu tábornok ezt a kinevezést „megsemmisítette” s ő hivatalát nem foglalhatta el. A megszálló csapatok kivonulása után a minisztertanács Hajdu vármegye és Debrecen város kormánybiztosává nevezte ki. A debreceni keresztényszocialisták csakhamar intrikát szöttek ellene és sikerült is a kormánynál kieszközölniök felmentését. Őt magát a kormány Hajdumegye főispánjává nevezte ki s neki a megyében, úgy miként kormánybiztosága alatt Debrecen városában is, sikerült megőriznie a felekezeti békét és a legteljesebb jogrendet. Kevéssel az általános nemzetgyűlési választások előtt (1922) a kormány felmentette állásától. A nemzetgyűlésen a hajduböszörményi kerületet képviselte, mint az egységspárt tagja.

Szögyény György dr. (*magyarszögyéni*), min. tanácsos, volt kormánybiztos. 1864 ápr. 23-án született Karáczon, Szabolcsmegyében. Jogi tanulmányait elvégezve,

1888-ban, a belügyminiszteriumba nevezték ki, majd 1890-ben Amerikába ment és ott tartózkodott kilenc éven át. Akkor visszajött, de 1900-ban újra Newyorkba utazott, mint kereskedelmi szaktudósító.

1903-ban kinevezték a st.-louisi világhiállítás magyar kormánybiztosává. 1907-ben Belgrádba, 1910-ben Konstantinápolyba került, mint keres-

kedelmi szaktudósító, 1916-ban a berlini osztrák-magyar nagykövetséghez osztották be, mint gazdasági referenst. A kommün után a kereskedelemügyi miniszteriumban teljesített szolgálatot. 1920-ban pedig a külügyminiszterium szolgálatába lépett át. 1921 óta a hártarmegállapító bizottságnál fejtett ki munkásságot. 1928-ban vonult nyugalomba.

Szöke Gyula dr., felsőházi tag. 1881. szept. 23-án született Makón. Közéiskoláit Makón, jogi tanulmányait a budapesti egyetemen végezte s itt avat-

ták jogi doktorrá. Ügyvédi oklevelet Budapesten 1907-ben szerzett. Azóta Budapesten folytat ügyvédi gyakorlatot. 1920 óta tagja Budapest székesfőváros törvényhatósági bizottságának, mely a felsőház tagjává is

megválasztotta. 1926 január óta m. kir. kormányfőtanácsos. Ügyvédi működése mellett a fehérmegeyi Polgárdi községben lévő Antonia-major nevű 450 holdas birtokán gazdálkodik, miután a még megmaradt cseh megszállt területű birtokát haszonbérbe adta. Vizszabályozási kérdésekkel évek óta foglalkozik. Már 1909-ben kezdeményezte az Ipoly és Olt folyók szabályozását s éveken át elnöke volt az Ebedfoki viziársulatnak, amely jelenleg cseh területen van és ma is igazgatósági tagja a Körös-Tisza-Marosi ármentesítő és belvizzszabályozó társulatnak. A világháboruban 1914 novemberében szenvedett súlyos automobil baleset következtében hónapokon át súlyos beteg volt és ezután hadiszolgálatra alkalmatlannak minősítettven, részt vett a hadbavonult katonákat segélyező Katolikus Karitászt szervezésében és vezetésében. A kommunizmus alatt szervezte Buapesten a róm. kat. egyházközségeket és ugyancsak részt vett a Keresztény Nemzeti Liga alapításában, amelynek belvárosi osztálya elnöke lett. Igazgatósági tagja az Uj Lap kiadó részvénytársaságnak. Az Egyetemi Hallgatók Szent Vince Egyesületének ügyvezető titkára. A Budapesti

Szent Vince Egyesület helyi ügyvezető tanácsának és a Budapesti Józsefvárosi Kisdédóví Egyesületnek — amelyeket 10 éven át vezetett — jelenleg is örökös tiszteletbeli alelnöke. Részt vesz a Szent Imre Kör, a Szent Imre Főiskolai Internátus-Egyesület és a Katolikus Unió vezetésében, mint ezeknek igazgatósági tagja. A legutóbbi nemzetgyűlési és országgyűlési választásoknál a déli kerület választási elnöke volt. Tagja a Keresztény Községi Pártnak. Első ízben tagja a törvényhozásnak.

Szörtsey József (*szörcesei*) a T. E. Sz. elnöke. 1888. júl. 1-én született Szörccsén. 1918-ban a román megszállás előtt jött fel Kolozsvárról. A forradalom és a kommunizmus alatt élénk részt vett az ellenforradalmi szervezkedésekben. A kommunisták elfogták, halálra ítélték, mely ítéletet Romanelli olasz ezredes és az idegen követségek intervenciójára a kommunisták véstörvényszéke életfogytiglani fegyháza változtatott át. A kommunizmus bukása után élénk részt vett minden nemzeti és gazdasági szervezkedésben. Ügyvezető elnöke a Társadalmi Egyesületek Szövetségének, a Magyar Nemzeti Szövetség alelnöke a Magyar Jövő Szövetség országos elnöke, a MOVE fősztályának társelnöke, a Szilágyi Erzsébet Erdélyi Nőegylet ügyvezető elnöke, az Attila Szövetség elnöke, a Juniusi Bajtársak Szövetségének ügyvezető elnöke, a Magyar Revíziós Liga társelnöke. A Nemzeti Figyelő politikai hetilap főszerkesztője. Ezeken kívül váckisújfalusi kisebb birtokán gazdálkodik. Közéleti tevékenysége elismerésül nyerte el a kormányfőtanácsosi méltóságot.

Sztankoványszy Imre, volt országgyűlési képviselő. 1876. júl. 25-én született Kajdacson. A jogot Pozsonyban, később Budapesten hallgatta, ahol 1900-ban az államtudományok doktorává avatták. Még doktori diplomájának megszerzése előtt tiszteletbeli aljegyzője, később tiszteletbeli főjegyzője volt Tolnamegyének. 1900-ban pe-

dig szolgabírónak választották meg s e minőségében hét évig szolgálta a vármegyét. 1907-ben állásáról történt lemondása után Európa és Északafrika legtöbb országát beutazta. Cs. és kir. kamarás. Az 1910-i általános választásokon a kölesdi kerület nemzeti munkapárti programmal képviselővé választotta s e kerületet képviselte haláláig.

Sztáray Sándor gróf, volt főrendiházi tag. 1862. febr. 22-én született. Katonai pályára lépett és a morva-fehértemplomi hadapródiskolát végezte el. Cs. és kir. kamarás. A katonai jubileumi emlékérem tulajdonosa. 1898-ban nőül vette Vécsey Paulina bárónő, csillagkeresztes és palotahölgyet. Első ízben 1902-ben, időközi választáson, jutott be a Házba szabadelvűpárti program alapján, a szobranci kerület mandátumával. Az 1904. nov. 18-iki események után a szabadelvűpártból kilépett és a disszidensekhez csatlakozott. Az 1905-i és az 1906-i általános választásoknál e kerület újra megválasztotta képviselőnek alkotmánypárti programmal. 1910-ben nem lépett föl, hanem a főrendiházban foglalta el helyét.

Szterényi József báró (*brassói*), a felsőház tagja. 1861-ben született Lengyeltóiban. Nyugalmazott kereskedelemügyi miniszter, belső titkos taná-

csos, a vitézségi érem szalagján adományozott Ferenc József-rend lovagkeresztjének, az I. osztályú német vaskeresztnek, a porosz koronarend, a spanyol Izabella-rend, az olasz koronarend, az orosz Szent Anna-

rend, a román koronarend, a bolgár koronarend, a perzsa Nap és Oroszlán-rend, valamint a török Imtiaz-rend nagykeresztjeinek, számos egyéb külföldi kitüntetésnek, végül a magyar hadi polgári érdemkeresztnek s a francia becsületrend tisztikeresztjének tulajdonosa. Atyja+ a Budapest-külső, Lipót- és terézvárosi református egyház gondnoka volt. A középiskolát Budapesten, főiskolai tanulmányait pedig

külföldön végezte. Tanulmányutja során bejárta egész Európát, továbbá Kisázsia, Egyiptomot és Észak-Afrikát, főként közgazdasági studiumok céljából. Hajlamai a hírlapírói pályára vonták és egy ideig a fővárosi lapoknál dolgozott, majd Brassóba hívták, ahol magyar lapot alapított és azt 1889-ig szerkesztette. Emellett jelentős szerepe volt az erdélyi magyarság minden társadalmi és politikai mozgalmában. Résztvett az Emke megalapításában s a román vámháboru után az erdélyi ipar megszervezésében. Baross Gábor 1889-ben erdélyi iparfelügyelővé nevezte ki, 1900-ban pedig bekerült az akkor ujonnan szervezett kereskedelemügyi miniszteriumba. Itt rendkívül tevékeny munkásságot fejtett ki. Nevéhez fűződik a háziipar országos megszervezése, a székely szövölgár felállítása, az ipari szakoktatás megalapozása stb. 1899-ben lett miniszteri tanácsos. Kodifikációs munkái közül jelentősebbek: az 1899. évi XLIX. t.-c., a hazai iparnak állami kedvezményekben való részesüléséről és az ugyanez irányu 1907. III. t.-c., a balesetbiztosításról készített törvényjavaslata a munkásbiztosításról készített törvényjavaslata, a munkásbiztosításról szóló 1907. évi XIX. törvénycikk. Legnagyobb kodifikátori alkotása azonban az ipartörvény módosítása. Igen értékes emlékiratokat terjesztett a régi képviselőház elé az iparfejlesztésről, a kivitelről, Ausztriával szemben való gazdasági helyzetünkről. 1905-ben a kereskedelmi miniszterium adminisztratív, 1906-ban pedig politikai államtitkára lett Kosuth Ferenc mellett. Mint képviselő Brassó város mandátumával foglalt helyet a parlamentben. Az 1906—1907. években lefolyt kiegyezési tárgyalások idején, a kormány-bizottság magyar elnöke volt. Az első Wekerle-kormány lemondásakor ő is megvált államtitkári állásától. Roppant széleskörű irodalmi multra tekinthet vissza. Mintegy száz szakmunkája jelent meg, melyek közül sokat lefordítottak francia és német nyelvre is. Ezenkívül ugyszólván állandó munkása a napisajtónak. 1918 januárjában Wekerle háborus kabinet-

jében elvállalta a kereskedelemügyi tárcát s mint miniszter, rendkívül sokat fáradozott a nagy küzdelem ipari megerősítésében. A Wekerle-kormány lemondásakor távozott helyéről s a Károlyi-uralom az elsők között internáltatta. Egészen a proletárdiktatura bukásáig raboskodott. Az első nemzetgyűlésbe Budapest VIII. választókerületre küldötte be pártonkívüli programmal, tagja volt a második nemzetgyűlésnek is, de munkásságának javarésze a Takarékosági Bizottság működési körébe esett, melynek elnöke. E minőségében értékes támogatásával járult hozzá a szanálás sikeréhez. A felsőház tagjává a kormányzó nevezte ki. A kormány képviselőjében igen sokszor vett részt külföldi kereskedelmi és gazdasági tárgyalásokon, legutóbb az optánsperben kiküldött magyar bizottság vezetőjeként fejtett ki nagy munkásságot.

Szterényi Sándor báró dr. (brassói), h. államtitkár. 1873 aug. 22-én született Brassóban. Jogi tanulmányait elvégezve, 1897-ben a pénzügyminiszterium szolgálatába lépett, majd a kereskedelemügyi miniszteriumban működött, ahol fokozatosan előrehaladva, végül a kereskedelem-politikai osztály főnöke lett. 1918-ban a Károlyi-éra alatt rendelkezési állományba helyezték. A forradalom kitörése előtt nevezték ki miniszteri tanácsossá. 1919-ben átvette az iparoktatási ügyosztály vezetését, 1924-ben h. államtitkár lett. A szakoktatás terén igen nagy munkásságot fejtett ki s főként a mai kornak megfelelő tantervek elkészítésével tett nagy szolgálatokat. Munkásságáért többször részesült kitüntetésben, így már 1916-ban megkapta a III. oszt. vas-koronarendet.

Sztójanovits Iván báró, volt országgyűlési képviselő. 1866 jul. 6-án született Temesváron. Atyja halála után, 1886-ban, átvette lacunási családi birtokát. Élénken részt vett Temesmegye közéletében. Gazdasági ismereteinek gyarapítása végett több nagyobb utazást tett a külföldön. Az 1905-i általános választások alkalmával a moraviaci kerület egyhangulag képviselőjévé választotta. Ugyanez évben az alkot-

mánpárthoz csatlakozott és 1906-ban mint e párt, 1910-ben pedig mint a nemzeti munkapárt tagja nyerte el a moravicai kerület mandátumát. Meghalt 1916 jun. 7-én.

Sztranyavszky Sándor dr. (*sztranyavvai*), államtitkár, országgyűlési képviselő. 1882-ben született Balassagyarmaton. Középiskoláit a budapesti Ferenc József-intézetben, majd a pozsonyi liceumban végezte. A jogot a budapesti és kolozsvári egyetemeken hallgatta, az utóbbin szerezte meg az államtudományi doktorátust. Tanulmányainak befejezése és önkéntesi éveinek lezolgálása után atyja, Sztranyavszky Géza balassagyarmati közjegyző mellett, közjegyzőjelöltként folytatott gyakorlatot és élénk részt vett a vármegye társadalmi és kulturális mozgalmában. 1905-ben, a nemzeti ellenállás idején választották meg, huszonhároméves korában, a törvényhatósági bizottság tagjává s mint ilyen, résztvett a vármegye ellenállásának megszervezésében és eredményesen munkálkodott az ellenállásban résztvevő tisztviselők megsegítése terén. 1912-ben a balassagyarmati kerület időközi választáson, gróf Wickenburg Márk örökébe, a nemzeti munkapárt programjával képviselővé választotta meg és a Háznak egészen az összeomlást követő feloszlásáig tagja volt. Nagy tevékenységet fejtett ki a nemzeti munkapárt megszervezésében is. Tisza István gróf politikájának egyik leghivebb támogatója volt és pártja megszervezésében önfeláldozó munkásságot fejtett ki. Egy ízben Almásy Lászlóval együtt életveszélybe is került, amikor 1913-ban, az egyik időszi választáson, a félrevezetett és felizgatott tömeg Almásyt, őt és Sooky főszolgabírórt megtámadta és eközben súlyos sérüléseket szenvedett. A parlamentben feltűnt azzal a beszédével, amelyet Vázsonyi Vilmos igazságügyminiszternek a hadseregszállítóknak vizsgálati fogságból való szabadlábrahelyezése iránt kiadott rendelkezése kapcsán mondott. A világháború alatt mint az 1.

honvédhuszárezred tartalékos főhadnagya két éven át teljesített harctéri szolgálatot. Különösen a Strypa-menti harcokban tüntette ki magát. A signum laudis, a katonai érdemérem és a Károly-csapatkereszt tulajdonosa. Az oroszországi bolsevizmus kitörésekor a parlamenti munkától akkor magát távoltartó ellenzékhez azt a figyelmeztető felhívást intézte, hogy az oroszországi eseményekből vonják le a tanulságot és egységes nemzeti front megalakítására törekedjenek. A forradalom kitörésekor minden politikai és közszerpléstől teljesen visszavonult. A bolsevizmus idején a fővárosból nógrádmarcali birtokára ment s ott huzódott meg családjával. Az ezen a vidéken is megfordult bolsevista csapatokkal szemben gazdaságának alkalmazottai s falujának népe védte meg. A kommunizmus bukása után még egyideig nógrádmarcali birtokán gazdálkodott, majd 1922 tavaszán a Bethlen-kormány Nógrád és Hont vármegyék főispánjává nevezte ki. Mint ilyen, fáradszóró munkásságot fejtett ki megyéjében a háború és forradalom következtében szétzilált viszonyok rendezése érdekében, valamint a megyei közigazgatás és állami igazgatás adminisztrációja terén. Az elsők között volt, akik azt a célt tűzték ki maguk elé, hogy a szociáldemokrata munkásságot visszatérítik a nemzeti gondolat alapjára. Ezen a téren nagy sikereket ért el. A salgótarjáni medence munkásai iránt tanusított szeretete és segítők munkássága következményeképpen a munkásság bizalma feléje fordult, úgyhogy az ottani szociáldemokrata pártszervezetek megbomlottak és a bányászok legnagyobb része visszatért a nemzeti alapra. Az említett bányavidék lakossága a legutóbbi választásokon egyhangulag választotta meg országgyűlési képviselővé, miután a frankper kuriai ítélete kapcsán történt kormányrekonstrukció alkalmával, a kormányzó elismerése mellett, főispáni állásától felmentették s belügyi államtitkárrá nevezték ki. Az országgyűlési választásokat már ő vezette, mint államtitkár. A választási agitáció során igen sok beszédet mondott, melyekben a nemzeti egység és a munkásság nemzeti alapra való visszatérését hangsúlyozta. Társadalmi téren is igen élénk te-

vékenységet fejt ki. Több társadalmi, kulturális és gazdasági szervezkedés elterehívása fűződik nevéhez.

Sztrókey István (*nemescsói*), volt miniszteri biztos. 1869 aug. 4-én született Tolmácson, Nógrád vármegyében. A budapesti József-műegyetemen szerzett mérnöki diplomát. 1893 óta a budapesti villamos közuti vasutak szolgálatában áll, jelenleg mint a székesfővárosi közlekedési r.-t. vezérigazgató helyettese működik. A proletárdiktatura bukása után tevékeny részt

vett a villamos vasutak vezetésében és három évig, mint miniszteri biztos működött. Egyik előkészítője volt annak, hogy a székesfőváros saját kezelésébe vette át a villamos vasutakat és 1923-ban megalakult a Beszkárt. Ő dolgozta ki a budapesti gyorsvasut tervét is. Munkássága elismerésül 1923-ban kormányfőtanácsosi címet kapott. Önállóan is megjelent fontosabb tanulmányai: A budapesti földalatti elektromos vasut cementvizsgáló állomása; Kis- és közuti vasut az országuton; A városi gyorsvasutakról; A budapesti villamos vasutak és a háboru.

Szúdy Elemér (*szudi és darázsai*), min. tanácsos. 1880-ban született Erdőkürtön, Nógrád vármegyében. Középközlőit Aszódon és Budapesten végezte, jogi tanulmányokat a budapesti egyetemen folytatott. Már fiatal korában foglalkozott hírlapírással s hosszabb ideig munkatársa volt a Magyarországnak. Ezután Aradra ment, ahol a vidék legnagyobb napilapjának, az Arad és Vidékének lett felelős szerkesztője. A világháboru kitörésekor önként bevonult katonának s végül mint tartalékos főhadnagy szerelt le. Háboru után feljött Budapestre s ekkor a miniszterelnökségi sajtóosztályba hívták meg, ahol 1919-től 1928 februárig, mint a sajtófőnök helyettese működött. Ángyán Béla államtitkárnak az igazságügyminiszteriumba történt kinevezése után Bethlen István gróf bizalmából sajtófőnök lett s ugyanekkor kinevezték miniszteri ta-

nácsossá is. Nagy irodalmi munkásságot fejtett ki. Önállóan megjelent művei: Tavasz ébredése; Amit az élet gondol; Jártamban véres földeken (háborus írások); Trianon után Páris felé; Két renaissance. E művében a latin-magyar szellemi és kulturális rokonság eszméjét fejtette ki. Megjelent még egy nagyobb politikai tanulmánya is Magyarország 1919—1927-i belpolitikai változásairól.

Szuhányi Ferenc (*hiripi és ivacsói*), országgyűlési képviselő. 1863-ban született a szatmármegyei Csengeren. Középközlőit Csengeren, Kalksburgban és Szatmáron végezte, míg az állam- és jogtudományi államvizsgát Pozsonyban tette le. Tanulmányai befejeztével hosszabb külföldi tanulmányutakat tett Olaszországban, Spanyolországban, Svájcban, Török- és Görögországban. 1886-ban a kolozsvári törvényszékhez joggyakornoknak nevezték ki, pár év múlva azonban a közigazgatási pályára lépett. Fogalmazógyakornok, majd segédfogalmazó lett a belügyminisztériumban, ahol 1892-ig működött. Ekkor a szatmármegyei kraszói kerület szabadelpárti programmal képviselőjévé választotta meg. Ugyanennek a kerületnek mandátumával került be az 1896-cs országgyűlésbe. 1910-ben a csengeri kerület választotta meg nemzeti munkapárti programmal. Az egységespárt megalakulásakor ehhez csatlakozott. 1922-ben a csengeri választókerület beküldötte a második nemzetgyűlésbe. Szatmármegye törvényhatósági és közigazgatási bizottságának tagja. Csonkaszatmármegye Gazdasági Egyesületének elnöke, a Tiszántúli Mezőgazdasági Kamara alelnöke. A kormányzó 1922-ben gazdasági főtanácsosi címmel tüntette ki.

Szuly János dr., volt felsőházi tag. 1849-ben született Gálósfán, Somogy megyében. A középközlő után a pécsi liceumban végezte el jogi tanulmányait. 1872-ben az államvizsgálati bizottság előtt tette le a bírói államvizsgát. 1875 októberében tette le Budapesten az ügyvédi vizsgát s azóta mint gyakorló ügyvéd, állandóan Pécsen működött. Az ügyvédi kamara, amelynek elnöke volt, 1926-ben ünnepelte 50 éves ügyvédi és közeleti működésének jubileumát. Első ízben volt tagja a törvényhozásnak. Az

ügyvédi kamarák küldötték be a felsőházba. Meghalt 1929 márc. 10-én.

Szunyog Mihály dr., v. országgyűlési képviselő. 1878 szept. 23-án született a somogy megyei Inám-pusztán. Középiskolai tanulmányait a pécsi róm. kath. cisztercita főgimnáziumban végezte. A budapesti egyetemen a jogot hallgatta, de közben ugyanekkor Bécsben a kereskedelmi akadémiára is beiratkozott, ahol az egyéves tanfolyamot kitűnő eredménnyel abszolválta. Három évig a Magyar Általános Hitelbanknak tisztviselője volt, majd Budapesten, 1906-ban ügyvédi irodát nyitott. Közben hírlapírói tevékenységet is fejtett ki. Hosszabb utazást tett a nyugati államokban, elsajátítván ugyanekkor a német nyelven kívül a francia, angol és olasz nyelvet is. A világháborúban mint tartalékos főhadnagy csaknem négy évig teljesített katonai szolgálatot, amely időnek nagy részét az első harcvonalban töltötte el. Vitézségeért több kitüntetésben részesült. Az országgyűlés képviselőházában a mátiszkalkai kerületet képviselte.

Szupics Dezső, volt országgyűlési képviselő. 1852 nov. 28-án született Tabon. A jogot Pápán és Budapesten végezte. Ügyvédi vizsgát tett s Tabon nyitott ügyvédi irodát. Élénk működést fejtett ki Tab város társadalmi és gazdasági életében is. A kilencvenes évek végén elnöke volt a tabi szabadelpárt végrehajtó bizottságának. Az 1910-iki általános választásokon a tabi kerület választotta meg nemzeti munkapárti programmal képviselőnek.

Szurday Róbert (*szurdai*), felsőházi póttag, volt kormánybiztos. 1877 márc. 7-én született Budapesten. Középiskolái elvégzése után Mülhausenben a textiltechnikai főiskolán a fonó- és szövőtanfolyamon szerzett diplomát, majd hosszabb ideig Németországban és Angliában folytatott gyakorlatot. Manchesterből Amerikába ment ahol a legnagyobb pamutcégeknél dolgozott.

Tanulmányai bevégeztével nagy földköri utat tett. Hazatérve 1900-ban utazásáról több cikket és „Kina“ címmel is-

meretterjesztő darabot írt, amelyet az Urániában mutattak be. Itthon a Magyar Pamutipar r.-t vezetését vette át s e vállalat élén áll most is. A háboru alatt a közös hadügyminisztériumban volt beosztva a magyar ipar képviselőjében, mint kormánybiztos. Mint a m. kir. központi statisztikai hivatal szakosztályelnöke kereskedelmi főtanácsosi címet kapott. A Magyar Nemzeti Bank főtanácsosa. A GyOSz részéről választották meg felsőházi póttaggá.

Szurmay Sándor báró, vitéz (*uzsoki*), volt honvédelmi miniszter. 1860. december 19-én született Boksánbányán, Kraszószőrénny vármegyében. A Ludovika

Akadémia elvégzése után hadnagy lett a 8. honvédegyalozredben. 1898-ban nevezték ki őrnaggyá, 1905-ben, mint ezredes átvette a 20. honvédegyalozred parancsnokságát. 1907-től a honvédelmi minisztériumban volt csoportfőnöki rangban, a világháboru kitörésekor, mint altábornagyot, államtitkárrá nevezték ki, majd 1914 novemberében, mint a 38-ik honvédegyalozhadosztály parancsnoka a harcterre ment, ahol csakhamar az üngvölgyi hadseregcsoport parancsnokságát vette át és 1917 februárig e minőségben és mint hadtestparancsnok működött. Sergetestével kiverte az oroszokat a magyar földről, Homonna vidékéről, továbbá Uzsoknál és Bártfánál, majd a limanovai sulyos harcokat döntötte el sikeresen, hátbatámadva az oroszokat, 1915 januárban pedig újra kiverte Uzsoknál a benyomult orosz csapatokat. A leg-sulyosabb védelmi harcokat vívta meg 1915 március és április havában a Przemysl eleste után felszabadult orosz tömegekkel a Kárpátokban. Az 1915-iki tavaszi győzelmes offenziva harcaiban sikeresen vett részt és Szogalnál orosz földre nyomult. 1917 februárban a Tiszakabinetben honvédelmi miniszterré, majd később gyalogsági tábornokká nevezték ki. A honvédelmi tárcát a későbbi Esterházy- és Wekerle-kormány tagjaként is megtartotta. Hadiérdemeiért, többek között, az I. oszt. vaskoronarenddel, az I.

oszt. Lipót-renddel, az I. oszt. német vas-keresztrel, továbbá a Mária Terézia-renddel és magyar bárósággal, az „uzsoki“ előnévvel és a belső titkos tanácsosi méltósággal tüntették ki. Károly király 1918 aug. 17-én a nagykanizsai 20. honvédegyalogezred tulajdonosává nevezte ki. A forradalmi kormány 1919 elején internáltatta, a proletárdiktatura alatt pedig letartóztatták és csak a vörös-uralom megszűnte után nyerte vissza szabadságát. Irodalmi művei: Az európai hadsereg ismertetése; A honvédség fejlődésének története; A mohácsi vész; Az orosz vörös veszedelem és Magyarország szerepe.

Szutrély Lipót (*petői*), volt országgyűlési képviselő. 1870. aug. 20-án született Baján. Jogot a budapesti és bécsi egyetemen hallgatott. A bajai járásban hat évig volt szolgabíró és hat évig a bácsalmási járás főszolgabírája. Ekkor nyugalmába vonult és a Bajai Takarékpénztár vezérigazgatója lett. 1910-ben választották meg először képviselővé, nemzeti munkapárti programmal.

Szücs Dezső, volt nemzetgyűlési képviselő. 1886-ban született a veszprémmegyei Siómaroson. Ref. lelkész és középiskolai tanár, a pápai keresztényszocialista munkásmozgalmak egyik fővezetője. Az első nemzetgyűlésen a pápai kerületet képviselte kereszténypárti programmal.

Szücs István dr., államtitkár, országgyűlési képviselő. 1868. júl. 23-án született Szirákon, Nógrádmegyében. A váci piarista gimnáziumban tanult, majd tanári pályára lépett, Budapesten végezte egyetemi tanulmányait s itt avatták bölcséleti doktorrá. 1894-ben került a belügyminisztérium szolgálatába, de egyuttal, mint a görög és latin philologia tanára működött a budapesti VII. ker. főgimnáziumban. Megmaradt tanári állásában később is, ami-

kor 1896-ban a vallás- és közoktatásügyi minisztériumban fogalmazó, majd segédtitkár lett. A szakirodalommal is foglalkozott. „Xenophon Memorabiliának pedagógiai jelentősége“ című tanulmánya ismert nevet szerzett. Mint minisztériumi titkár hagyta el a tanári pályát s azóta pusztán a miniszteri munkásságot folytatta. Mint helyettes államtitkár, évek hosszú sora óta vezette az elemi iskolai ügyek osztályát. Erdemeiért megkapta a Ferenc József-rend lovagkeresztjét s a pápai Szent György-rendet. Pest-újhegyi érdekében igen sokat tett, a város fejlődéséért sokat munkálkodott. Mint az egységspárt jelöltje 1926 decemberben a pestkörnyéki kerületben lajstromos szavazás után pótképviselő lett, majd 1928 dec. óta tagja a képviselőháznak.

Szüllő Géza (*borsai*), volt országgyűlési képviselő. 1873 febr. 5-én született Budapesten. Felsőbb tanulmányait a budapesti egyetem jogi karán végezte, ahol doktorátust és huszonhárom éves korában ügyvédi diplomát szerzett. Beutazta többször Ausztriát, Belgiumot, Hollandiát, Német-, Olasz- és Franciaországot, Angliát és a Keletet. Több tárcát írt a napilapokban és vezércikkeket az Alkotmányba. Az 1901-iki választások alkalmával a letenyei kerület választotta meg néppárti programmal. 1905-ben, miert pártonkívüli nyert Letenyén újra mandátumot. 1910 elején belépett a nemzeti munkapártba s a bazini kerület egyhangulag választotta meg képviselőnek. A forradalom kitörésekor pozsonymegyei birtokára vonult vissza, majd aktív részt vett a csehszlovákiai magyar ügyek vezetésében. Csehszlovák nemzetgyűlési képviselővé és a csehszlovák keresztényszociális párt elnökévé választották. Diszelnöke a csehszlovákiai népszövetségi ligának és elnöke a genfi nemzetközi kisebbségi konferenciának. 1921-ben a Népszövetség előtt a csehszlovákiai magyar kisebbség érdekeit védelmezte. Utileveket, számos irodalmi és gazdasági cikket írt.